

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนคณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2555

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2555
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2555

ณิชากัทร จาวิสูตร. (2555). การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์, อาจารย์ ดร.สุวพร ตั้งสมรพงษ์.

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สถานภาพในการเรียนภาษาจีน และพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วย นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 – 4 จำนวน 161 คนที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 79 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .97 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที (t-test) ค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านเหมาะสมในระดับมาก ยกเว้นด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง
2. นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน
3. นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านการวัดและประเมินผลที่ไม่แตกต่างกัน
4. นิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาเอกและเป็นวิชาโทมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน
5. นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

INSTRUCTIONAL MANAGEMENT IN BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN CHINESE,
FACULTY OF HUMANITIES, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY AS
PERCEIVED BY STUDENTS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University

February, 2012

Nichapat Javisoot. (2012). *Instructional Management in Bachelor of Arts Program in Chinese, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University as Perceived by Students*. Master Thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Achara Wattananarong, Dr. Suwaporn Tungsomworapongs.

The purposes of this study were to investigate and to compare instructional management in Bachelor of Arts Program in Chinese, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University as perceived by students in 5 aspects : curriculum, instructor, learning and teaching process, measurement and evaluation, and supporting factor in overall and each aspect classified by gender, class level, educational status, and educational background. The samples were 161 undergraduate students of Chinese degree in the academic year of 2011. The instrument used in the study was a Likert five – point rating scale questionnaire of 79 items with the reliability of .97 Data were analyzed by mean, standard deviation, a t-test, one way analysis of variance and Scheffe' method.

The results revealed that :

1. The students rated instructional management in Bachelor of Arts Program in Chinese, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University in overall at a high level. When considered in each aspect, it was found that the aspects of instructor, learning and teaching process, and measurement and evaluation were at a high level whereas supporting factor was at a moderate level.
2. There was no significant difference between the opinions of male and female students toward the instructional management in overall and each aspect.
3. There was a significant difference among the opinions of students with different year of study on instructional management in overall and each aspect, except the aspect of measurement and evaluation.
4. There was no significant difference between the opinions of students majoring Chinese and the ones minoring Chinese toward the instructional management in overall and each aspect.
5. There was no significant difference among the opinions of students with different educational background toward the instructional management in overall and each aspect.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.สุวพร ตั้งสมรพงษ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ท่านทั้งสองได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษา ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่อง ต่างๆ ตลอดจนให้คำแนะนำในการทำวิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู อาจารย์ ดร.มนตรี เจียมจรวงศ์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าที่ให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อรรรณพ โพธิสุข อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู และอาจารย์ กัลปพฤกษ์โชคศิริ โชคดีมีสุข ที่กรุณาให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ทรงคุณค่ายิ่งในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิ และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถามในการทำปริญญานิพนธ์สำหรับการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในสาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันทรงค่าแก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. วาณี อรรถนัสชาิต คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งคณาจารย์ทุกท่านที่มีส่วนช่วยอำนวยความสะดวกในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณนิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ให้กำลังใจและช่วยเหลือตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงได้จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นการบูชาพระคุณบิดา มารดา ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกๆ ท่านที่ได้อบรมสั่งสอน ถ่ายทอดวิชาความรู้ ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

ณิชาภัทร จาวิสูตร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประชากร	5
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
สมมติฐานของการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน	8
ความหมายของการจัดการเรียนการสอน	8
ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน	9
แนวคิด ทฤษฎี การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ	9
แนวคิดกลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)	9
แนวคิดกลุ่มเหตุผลนิยม (Rationalist)	10
แนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)	10
แนวคิดกลุ่มมนุษยนิยม (Humanistic Approach)	11
แนวคิดและหลักการในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ	13
ด้านหลักสูตร	13
ด้านอาจารย์	16
ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	19
ด้านการวัดและประเมินผล	22
ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
การศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ	28
เพศ	28
ชั้นปีที่กำลังศึกษา	28
พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน	29
การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	29
ปรัชญา	29
วัตถุประสงค์	29
โครงสร้างหลักสูตร	30
3 วิธีดำเนินการวิจัย	35
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	35
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	39
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	63
ความมุ่งหมายของการวิจัย	63
วิธีดำเนินการวิจัย	63
การวิเคราะห์ข้อมูล	63

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
สรุปผลการวิจัย	64
อภิปรายผล	64
ข้อเสนอแนะ	75
บรรณานุกรม	77
ภาคผนวก	84
ภาคผนวก ก.	85
ภาคผนวก ข.	94
ภาคผนวก ค.	98
ภาคผนวก ง.	100
ประวัติย่อผู้วิจัย	103

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนและคำร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรอิสระ	40
2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน	42
3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ	43
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาจารย์ เป็นรายข้อ	44
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นรายข้อ	45
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านการวัดและประเมินผล เป็นรายข้อ	47
7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านปัจจัยเกื้อหนุน เป็นรายข้อ	48
8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ	49
9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา	50

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามสถานภาพในการเรียนภาษาจีน	51
11 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน	52
12 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้านจำแนก ตามเพศ	53
13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนก ตามชั้นปีที่ศึกษา	54
14 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมจำแนก ตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่	55
15 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่	56
16 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาจารย์ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่	56
17 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่	57

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
18 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ด้านปัจจัยเกื้อหนุน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่	57
19 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนก ตามสถานภาพในการเรียนภาษาจีน	58
20 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน	59
21 ค่าความถี่ของความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียน การสอน ด้านการวัดและประเมินผล และ ด้านปัจจัยเกื้อหนุน จากแบบสอบถาม ปลายเปิด	60
22 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามในด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ และด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน	101
23 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามในด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัย เกื้อหนุน	102

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เนื่องจาก ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ในปัจจุบันทำให้การติดต่อสื่อสารไม่ได้ถูกจำกัดอีกต่อไป ทุกประเทศสามารถติดต่อสื่อสารได้ทั่วถึงกันอย่างรวดเร็ว จึงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ไปสู่ความเป็นสากลโลกมากขึ้น โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นเศรษฐกิจระดับโลก เทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการช่วยให้การดำเนินการทางธุรกิจ การค้าเป็นไปอย่างสะดวกและรวดเร็ว ทำให้แต่ละประเทศต้องหันกลับมาให้ความสำคัญต่อการพัฒนาปัจจัยต่างๆ เพื่อสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจของตนให้เป็นที่ยอมรับบนเวทีเศรษฐกิจโลก และนำประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้า การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจเป็นหนึ่งตัวชี้วัดสำคัญถึงความเจริญก้าวหน้าของประเทศ ซึ่งแต่ละประเทศจำเป็นต้องพัฒนาปัจจัยต่างๆ เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจของตน และปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ก็คือ ทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างเศรษฐกิจ การพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้น สิ่งสำคัญอยู่ที่การศึกษา เพราะการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ให้มีความรู้ ความสามารถเพื่อสนับสนุนกระบวนการผลิตของภาคเศรษฐกิจ และเป็นกำลังขับเคลื่อนประเทศ โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่มีส่วนสำคัญในการผลิตบัณฑิตออกสู่ตลาดแรงงาน เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ และมีความสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศตามจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ดังเป้าหมายในการพัฒนาอุดมศึกษา ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2551 – 2554) ที่มุ่งยกระดับคุณภาพและพัฒนาศักยภาพการอุดมศึกษาไทย เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีศักยภาพ มีสมรรถนะสากลที่เป็นพื้นฐานในการเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันของประเทศในระดับสากล รวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ ความสามารถในการแก้ปัญหาวิกฤติของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551: 46)

การศึกษาที่สำคัญและเป็นพื้นฐานของการดำเนินงานทางด้านเศรษฐกิจ สามารถนำประเทศไปสู่ความเป็นสากล และมีสมรรถนะแข่งขันในระดับสากลได้นั้นคือ การศึกษาด้านภาษา เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร เป็นสื่อกลางในการทำความเข้าใจระหว่างผู้ปฏิสัมพันธ์กัน เป็นสื่อกลางในการติดต่อธุรกิจการค้า ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียนย่อมมีความสำคัญต่อความสำเร็จในการทำธุรกิจทั้งสิ้น ดังนั้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ ความสามารถทางด้านภาษา จึงมีความสำคัญไม่แพ้ศาสตร์วิทยาการด้านอื่นๆ และภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารอย่างเป็นทางการมีด้วยกัน 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีนกลาง (กิจวัฒน์ ธนวิศาล, 2547: 2;

อ้างอิงจาก ชนากร เสรีบุรี. 2545: 3) ภาษาจีนกลางนับเป็นหนึ่งใน 5 ภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสาร และเป็นที่ยอมรับมากที่สุดรองลงมาจากภาษาอังกฤษ เนื่องมาจากการเปิดประเทศของจีน และความเติบโตอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจของประเทศจีนบนเวทีเศรษฐกิจโลก

ในช่วงทศวรรษ 2523 – 2532 เศรษฐกิจจีนได้ชื่อว่าเติบโตเร็วที่สุด จนได้ชื่อว่า เป็นประเทศที่มีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเร็วที่สุดในโลกประเทศหนึ่ง (กิจวัฒน์ ธนวิศาล. 2547: 2; อ้างอิงจาก บุญรัตน์ อภิชาติไตรสรณ์. 2538: 2 – 3) นอกจากนี้ จีนยังมีนโยบายทางด้านเศรษฐกิจ คือ “ยุทธศาสตร์ก้าวออกไป” โดยที่บริษัทจีนจำนวนไม่น้อยได้ก้าวออกไป เพื่อตั้งศูนย์วิจัยผลิตภัณฑ์ในต่างประเทศโดยเฉพาะในทวีปอเมริกาใต้ ตะวันออกกลาง เอเชียใต้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แอฟริกา ยุโรปตะวันออก และอดีตสหภาพโซเวียต (วริษฐ์ ลิ้มทองกุล. 2549: ออนไลน์) การเปิดตัวเข้าสู่เศรษฐกิจโลกของจีนนอกจากจะมีอิทธิพลต่อชาตินิยมทางเศรษฐกิจแล้ว ยังมีอิทธิพลทางด้านเศรษฐกิจต่อประเทศไทยเป็นอย่างมาก เนื่องมาจากจีนเป็นคู่ค้าที่สำคัญของไทยมาช้านาน ตั้งแต่ครั้งอาณาจักรสุโขทัย โดยมีการติดต่อค้าขายแลกเปลี่ยนสินค้าวัฒนธรรมระหว่างกัน และทำให้ภาษาจีนได้เผยแพร่เข้ามาพร้อมกับการติดต่อค้าขายนั้น (เขาวลิต ชาติสิทธิเวท. 2552: 34) ความสัมพันธ์ทางการค้าของไทยและจีนได้มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งทั้งนี้ไทยเป็นฝ่ายเสียเปรียบดุลการค้ากับจีน ในขณะที่นักลงทุนจีนให้ความสนใจเข้ามาลงทุนในไทยเพิ่มขึ้น ในด้านการท่องเที่ยวก็มียุคทองเที่ยวชาวจีนนิยมเดินทางมาเที่ยวไทยมากขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ชัดจากสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ของไทยที่มักจะมีนักท่องเที่ยวจีนเข้าเยี่ยมชมสม่ำเสมอ นอกจากด้านเศรษฐกิจแล้ว ประเทศไทยกับประเทศจีนยังมีความสัมพันธ์ร่วมมือกันทางการศึกษาด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว รัฐบาลไทยจึงเห็นว่า ภาษาจีนเป็นภาษาหนึ่งที่สำคัญต่อเศรษฐกิจ ทั้งด้านการค้าและบริการ และมีนโยบายการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศขึ้นในปี พ.ศ. 2532 โดยรัฐบาลได้อนุญาตให้มีการสอนภาษาจีนกลางได้ ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ทำให้นักเรียนในโรงเรียนไทย สามารถเลือกเรียนได้ ทั้งยังอนุญาตให้มีครูจีนจากประเทศจีนมาสอนได้ ถ้ามีวุฒิปริญญาตรี หรือสำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยครู การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนครั้งนี้ ถือเป็นนโยบายอย่างเป็นทางการของรัฐในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ส่วนในระดับอุดมศึกษา รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนโดยมีจุดประสงค์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ในทุกระดับการศึกษา ทำให้นักศึกษา อาจารย์ นักวิจัยและบุคลากรของอุดมศึกษาได้รับการพัฒนา และเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร การเรียนการสอน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาบุคคลให้มีความสามารถรู้ภาษาจีนในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ปราณี กุลละวณิชย์. 2547: ออนไลน์)

นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนการแลกเปลี่ยนบุคลากร นักศึกษา และมีการวิจัยร่วมในระดับอุดมศึกษากับประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง ซึ่งครอบคลุมเฉพาะมณฑลยูนนาน และมณฑลกว๋างสีของจีน รวมถึงความร่วมมือกับสถาบันต่างๆ ของสำนักส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (Hanban : The Office of Chinese Language Council International) และฝ่ายการศึกษาสถานเอกอัครราชทูตจีนประจำประเทศไทย

ได้ร่วมกันดำเนินกิจกรรม ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551: 106)

1. ร่วมกับสถาบันขงจื้อจัดอบรมอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาจีนในสถาบันอุดมศึกษาไทย เพื่อพัฒนาศักยภาพอาจารย์ผู้สอนให้มีระดับความสามารถทางภาษาจีนสูงขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน และคัดเลือกผู้ที่มีคะแนนสอบยอดเยี่ยมไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท-เอก ณ มหาวิทยาลัยในประเทศจีน

2. การจัดประชุมเครือข่ายสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการเรียนการสอนภาษาจีนในเขตพื้นที่การศึกษา 4 ภาค ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต ขอนแก่น เชียงราย และกรุงเทพฯ เพื่อสร้างความเข้าใจและความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ตามเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด และสร้างความร่วมมือในการเรียนการสอนภาษาจีนร่วมกัน

3. การส่งอาจารย์ผู้สอนภาษาจีนไปอบรมหลักสูตรระยะสั้นเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ณ มหาวิทยาลัยปักกิ่ง (Peking University)

นอกจากความร่วมมือของทางภาครัฐแล้ว ยังมีการส่งเสริมให้องค์กรภาคเอกชนเข้าร่วมในการพัฒนาการเรียนการสอนด้วย เนื่องจากองค์กรภาคเอกชนเป็นองค์กรที่มีความต้องการใช้บัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถด้านภาษาจีนจำนวนมาก เพื่อเป็นการสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการ และให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถผลิตบัณฑิตได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน เพื่อนำไปสู่สมรรถนะในการแข่งขันระดับสากล

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้พัฒนามาจากโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง และวิทยาลัยวิชาการศึกษา และได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ “มหาวิทยาลัยที่เจริญเป็นศรีสง่าแก่มหานคร” ในปี พ.ศ. 2517 และพัฒนาไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยกลางเมืองที่ทันสมัยก้าวหน้าผสานสัมพันธ์กับกระแสสากล และได้พัฒนาการศึกษาไปสู่ระดับบัณฑิตศึกษา ในปัจจุบันมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จัดการเรียนการสอนทั้งหมด 14 คณะ 4 วิทยาลัย และ 1 สำนักวิชา ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ คณะเทคโนโลยี และนวัตกรรมผลิตภัณฑ์การเกษตร คณะธรรมนิเทศศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติเพื่อการศึกษาความยั่งยืน วิทยาลัยนวัตกรรมเพื่อการสื่อสารสังคม วิทยาลัยโพธิวิชชาลัย วิทยาลัยสัมพันธ์ภาพสากล สำนักวิชาเศรษฐศาสตร์ และนโยบายสาธารณะ และบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยดำเนินการจัดการเรียนการสอน ตามปณิธานของมหาวิทยาลัยที่ว่า “มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คือ ประชาคมวิชาการแห่งผู้มีความรู้ประจักษ์นักปราชญ์ และมีความประพฤติประจักษ์ผู้ทรงศีล สมฐานะของผู้นำทางปัญญา” และมีปรัชญาว่า “การศึกษาคือความเจริญงอกงาม” (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2554: ออนไลน์)

ในด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้นในคณะมนุษยศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน เพื่อให้ผู้ที่มีความรู้และทักษะ ด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน สามารถใช้ภาษาจีนในการประกอบอาชีพ และสร้างพื้นฐานทางภาษาจีน เพื่อเสริมสร้างความรู้ในการศึกษาระดับสูงขึ้น โดยเริ่มจัดการเรียนการสอนภาษาจีนครั้งแรกเป็นวิชาโท

ในปี พ.ศ. 2540 และในปี พ.ศ. 2544 ได้จัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นวิชาเอก และจัดตั้งเป็นสาขาวิชาภาษาจีนในภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งได้ผลิตศิลปศาสตรบัณฑิตปัจจุบัน เป็นรุ่นที่ 10

อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่ผ่านมามากมายปี จากการศึกษาสภาพปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบัน พบว่า

1. ด้านหลักสูตร พบว่า เนื้อหาวิชาบางรายวิชายังไม่สามารถส่งเสริมให้นิสิตนำความรู้ที่ได้รับไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันได้ (กัญญารินทร์ สีภาศรี. 2554: สัมภาษณ์) หลักสูตรมีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาวิชาบ่อย และรายวิชาในหลักสูตรมีมากเกินไป (สุชาวีร์ ศรีภา. 2553: สัมภาษณ์) เนื้อหาที่มีความยากและมากเกินไป เมื่อเทียบกับจำนวนเวลาเรียน ทำให้นิสิตเรียนโดยการท่องจำมากกว่าการทำความเข้าใจกับบทเรียน (นัทธมน ขจรเทววงศ์. 2554: สัมภาษณ์) การจัดหลักสูตรไม่เหมาะสมสำหรับนิสิตที่เริ่มเรียนภาษาจีน หรือไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านภาษาจีน การจัดเนื้อหาด้านความรู้พื้นฐานทางภาษา จีนเร่งรัดเกินไป ทำให้นิสิตมีพื้นฐานความรู้ไม่แน่น (แสงจิตต์ โรจน์วงศ์ไพศาล. 2554: สัมภาษณ์)

2. ด้านอาจารย์ พบว่า การจัดอาจารย์ในบางรายวิชาไม่เหมาะสม อาจารย์บางท่านไม่สามารถอธิบายข้อสงสัยให้แก่ นิสิตได้อย่างชัดเจน (ฐิติมา ชุนเฮงพันธุ์. 2553: สัมภาษณ์) อาจารย์บางท่านแสดงอารมณ์ไม่เหมาะสมเมื่อนิสิตตอบคำถามไม่ได้ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความอึดอัดในการเรียน (กัญญารินทร์ สีภาศรี. 2554: สัมภาษณ์) อาจารย์บางท่านเลือกใช้เทคนิควิธีสอนที่ไม่เหมาะสม อาจทำในบางรายวิชา ทำให้การเรียนการสอนไม่น่าสนใจเท่าที่ควร (แสงจิตต์ โรจน์วงศ์ไพศาล. 2554: สัมภาษณ์)

3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบางกิจกรรมยังไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา (ฐิติมา ชุนเฮงพันธุ์. 2553: สัมภาษณ์) การจัดกิจกรรมบางกิจกรรมไม่ส่งเสริมให้นิสิตได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในชั้นเรียน การใช้ภาษาจีนเพื่อสนทนามีน้อย โดยเฉพาะการจำลองสถานการณ์ เหตุการณ์ต่างๆ เพื่อนำภาษาที่ได้เรียนมาประยุกต์ใช้ (นัทธมน ขจรเทววงศ์. 2554: สัมภาษณ์) การมอบหมายงานให้แก่ นิสิตบางรายวิชาไม่เหมาะสม เช่น การให้นิสิตรายงานหน้าชั้นเรียนโดยใช้ภาษาจีนทั้งหมด เพราะจากการสังเกตการรายงานแต่ละครั้ง ผู้ฟังไม่เข้าใจในสิ่งที่รายงาน และได้รับความรู้ น้อยมากจากการรายงานหน้าชั้น (แสงจิตต์ โรจน์วงศ์ไพศาล. 2554: สัมภาษณ์)

4. ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า ข้อสอบมีความยากเกินไป โดยเฉพาะข้อสอบเกี่ยวกับ วิชาวรรณกรรมซึ่งกำหนดให้นิสิตต้องเขียนบรรยายเรื่องราวเป็นภาษาจีนทั้งหมด ทำให้ต้องท่องจำศัพท์และประโยคเป็นจำนวนมาก (แสงจิตต์ โรจน์วงศ์ไพศาล. 2554: สัมภาษณ์) วิธีการที่ใช้ในการประเมินไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของรายวิชา (สุชาวีร์ ศรีภา. 2553: สัมภาษณ์)

5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน พบว่า อุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนภาษาจีนมีน้อย (นัทธมน ขจรเทววงศ์. 2554: สัมภาษณ์) ควรมีบริการซีดี วีซีดีภาพยนตร์จีนให้นิสิตสามารถยืมไปชมได้ เพื่อฝึกการฟังและการออกเสียง

(กัญญรินทร์ สีภาศรี. 2554: สัมภาษณ์) หนังสือสำหรับการค้นคว้าเพิ่มเติม ไม่เพียงพอ นิตยสาร วารสาร ที่เป็นภาษาจีนมีน้อย จึงทำให้การพัฒนาทักษะการอ่านไม่ดีเท่าที่ควร (ฐิติมา ชุนแสงพันธุ์. 2553: สัมภาษณ์)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านปัจจัยเกื้อหนุน เพื่อได้ข้อมูลที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สถานภาพในการเรียนภาษาจีน และพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้ข้อมูลสำหรับอาจารย์ ผู้บริหารหลักสูตร หรือผู้ที่เกี่ยวข้องนำมาใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น เพื่อคุณภาพของบัณฑิต ที่จะสามารถนำความรู้ภาษาจีนไปใช้ในการสื่อสารและการปฏิบัติงานสำหรับการประกอบอาชีพต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชั้นปีที่ 1 – 4 จำนวน 102 คน และนิสิตวิชาโท จำนวน 59 คนที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 รวมทั้งสิ้น 161 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 เพศ จำแนกเป็น
 - 1.1.1 เพศชาย

- 1.1.2 เพศหญิง
 - 1.2 ชั้นปีที่ศึกษา จำแนกเป็น
 - 1.2.1 ชั้นปีที่ 1
 - 1.2.2 ชั้นปีที่ 2
 - 1.2.3 ชั้นปีที่ 3
 - 1.2.4 ชั้นปีที่ 4
 - 1.3 สถานภาพในการเรียนภาษาจีน จำแนกเป็น
 - 1.3.1 วิชาเอก
 - 1.3.2 วิชาโท
 - 1.4 พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน จำแนกเป็น
 - 1.4.1 สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาจีน
 - 1.4.2 สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์สาขาอื่นๆ
 - 1.4.3 สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หมายถึง ความคิด ความรู้สึกของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 5 ด้าน คือ
 - 1.1 ด้านหลักสูตร หมายถึง การจัดเนื้อหาวิชาในการเรียนการสอนภาษาจีนแต่ละรายวิชาการลำดับรายวิชา ความต่อเนื่องสอดคล้องของเนื้อหา เนื้อหากับจำนวนหน่วยกิต เนื้อหาภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การจัดเนื้อหารายวิชาสำหรับนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง การจัดเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคมจีน
 - 1.2 ด้านอาจารย์ หมายถึง คุณวุฒิ คุณสมบัติของอาจารย์ ความรู้ ความสามารถทางภาษาจีน ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ความสามารถในการเลือกใช้วิธีสอนในแต่ละรายวิชา บุคลิกภาพ พฤติกรรมของอาจารย์ ความทุ่มเทในการสอน ความใส่ใจ ความสนใจแก่ผู้เรียน รวมทั้งจำนวนอาจารย์ผู้สอนทั้งชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา

1.3 ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง การดำเนินการสอนภาษาจีน การใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบต่างๆ การใช้สื่อการเรียนการสอน การใช้เทคโนโลยีต่างๆ ทั้งการเรียนการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ

1.4 ด้านการวัดและประเมินผล หมายถึง การใช้รูปแบบและหลักเกณฑ์ในการวัดและประเมินผล การเรียน มาตรฐานการวัดและประเมินผล วิธีการทดสอบ ลักษณะข้อสอบ การประเมินความรู้ความสามารถ ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน การวัดและประเมินผลความรู้ของผู้เรียนในทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน และการแจ้งผลการเรียน

1.5 ปัจจัยเกื้อหนุน หมายถึง สื่อ หนังสือ อุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ห้องปฏิบัติการทางภาษาที่จะพัฒนาทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาจีน สถานที่ ห้องเรียน สภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาจีน

2. พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน หมายถึง พื้นฐานทางการศึกษาของนิสิตที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกเป็น

2.1 สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์สาขาภาษาจีน

2.2 สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์สาขาอื่นๆ

2.3 สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

3. นิสิต หมายถึง นิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชั้นปีที่ 1 – 4 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2553

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิสิตชายและนิสิตหญิง มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

2. นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

3. นิสิตที่มีสถานภาพในการเรียนภาษาจีนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

4. นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษา ก่อนเข้าเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาดำเนินการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของสาขาวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ และได้นำเสนอตามสาระสำคัญ ดังนี้

1. ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน
2. แนวคิด ทฤษฎี การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
3. แนวคิดและหลักการในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
 - 3.1 ด้านหลักสูตร
 - 3.2 ด้านอาจารย์
 - 3.3 ด้านวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน
 - 3.4 ด้านการวัดและประเมินผล
 - 3.5 ปัจจัยเกื้อหนุน
4. การศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ
5. การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน

ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน เป็นการดำเนินงานในสถาบันอุดมศึกษาที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นการจัดดำเนินงานเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้ ตามที่ สุวัฒน์ มุทเมธา (2531: 105 – 106) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนว่า หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ การจัดการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ นั้น จะต้องสร้างความสนใจ ทำให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียน ในขณะที่เดียวกันการจัดการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์จะต้องให้ข้อมูลหรือเนื้อหาวิชาที่ถูกต้องเพียงพอ และต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองแก้ปัญหาต่างๆ โดยใช้ข้อมูลหรือเนื้อหาที่ได้เรียนไป อีกทั้งจะต้องมีการตรวจสอบผลจากการพยายามนั้นว่า ถูกต้องหรือไม่ โดยเรียกกระบวนการนี้ว่า “กระบวนการเรียนรู้” ในขณะที่ทิสนา แจมมณี (2545: 26) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอน โดยให้ผู้สอนและผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และการจัดการเรียนการสอนจะเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเป็นหลัก

และ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543: 26) ได้ให้ความหมาย การจัดการเรียนการสอนว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึง การดำเนินงานด้านการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดผลตามเป้าหมาย ซึ่งมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องในการเรียนการสอน ได้แก่ หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน การประเมินผล เป็นต้น

จากความหมายการจัดการเรียนการสอนข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการจัดประสบการณ์ ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน โดยอาศัยหลักสูตร ผู้สอน ผู้เรียน วิธีการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลอย่างเหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน นอกจากจะมีความสำคัญต่อการจัดดำเนินงานทางการศึกษาแล้ว ยังมีความสำคัญในด้านอื่นๆ ดังที่ ชาลนซ์ ชมิช (2548: 14) กล่าวว่า การเรียนการสอนมีความสำคัญต่อผู้เรียน เพราะการเรียนรู้ที่มีระบบการสอนที่ดี ย่อมทำนายความสำเร็จของการสอนได้ดีด้วย และ อภรณ์ ใจเที่ยง (2540: 1) กล่าวว่า การเรียนการสอนที่ผู้สอนสอนอย่างมีหลักการ มีความรู้และทักษะ จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย มีคุณค่า เป็นการประหยัดเวลา และป้องกันการสูญเปล่า

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนมีความสำคัญต่อการจัดดำเนินงานทางการศึกษา รวมถึงมีความสำคัญต่อตัวผู้เรียนในแง่ของผลการเรียน พัฒนาการของผู้เรียน เพราะผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้มากขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนที่ดีและมีคุณภาพตามองค์ประกอบ การจัดการเรียนการสอน และยังมีความสำคัญต่อผู้สอน และการจัดหลักสูตรอีกด้วย

แนวคิด ทฤษฎี การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมีที่มาจากความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ที่นำมาซึ่งความสะดวก รวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร คมนาคม ส่งผลให้เกิดการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นจึงได้มีผู้คิดหาวิธีสอนภาษาต่างประเทศและเกิดการพัฒนาแนวคิดวิธีการสอนขึ้นหลายวิธี

นักภาษาศาสตร์ได้จัดแนวคิดในการสอนภาษาตามความเชื่อด้านจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ มานุษยวิทยา และสังคมวิทยา เป็น 4 แนวคิด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2548: 4 – 6)

1. **แนวคิดกลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricist) หรือกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)** เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้แบบพฤติกรรมนิยมที่เน้นการตอบสนองต่อสิ่งเร้า และแนวคิดทฤษฎีกลุ่มโครงสร้าง ที่เชื่อว่า ภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

1.1 ภาษา คือ ภาษาพูดมิใช่ภาษาเขียน เพราะการใช้ภาษานั้นเริ่มต้นจากการพูด เด็กจะเรียนรู้ภาษาพูดก่อน โดยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ ในการสอนจึงควรเริ่มสอนจากการฟังพูดก่อน

1.2 ภาษาเป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชินที่จะต้องมีการฝึกฝนจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ ในการสอนภาษาจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกพูดเลียนแบบผู้สอนบ่อยๆ จนจำได้ และสามารถนำมาใช้พูดโต้ตอบได้

1.3 ภาษาแต่ละภาษา มีโครงสร้างที่แตกต่างกัน ในการสอนจึงควรเตรียมบทเรียน ทั้งด้านการออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้มาก โดยเฉพาะในส่วนที่แตกต่างกัน

2. แนวคิดกลุ่มเหตุผลนิยม (Rationalist) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นการปรับรูปแบบ โครงสร้างของความรู้ที่ติดตัวมา และแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ กลุ่มไวยากรณ์ปริวรรตที่เชื่อว่า เด็กมีความสามารถที่จะใช้และเข้าใจภาษาได้โดยไม่เคยได้ยินมาก่อน เนื่องจากภายในสมองมีกลไกที่จะวิเคราะห์ข้อมูล และสร้างกฎเกณฑ์การใช้ภาษาขึ้นได้ ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

2.1 ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์สามารถสร้างประโยคต่างๆ จากกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ ขึ้นใช้ได้โดยไม่จำกัด การสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษา เพื่อมีพื้นฐานในการสร้างประโยคด้วยตนเอง

2.2 ไวยากรณ์ของทุกภาษามีลักษณะสากล มีโครงสร้างพื้นฐานคล้ายกัน กล่าวคือ ประโยคแต่ละประโยค สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างได้ด้วยกฎการปริวรรต ในการสอน จึงควรสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ สามารถวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคที่พบเห็นจนได้ความหมายที่แท้จริง

2.2 มนุษย์มีความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล การสอนจึงควรสอนให้ผู้เรียนเข้าใจในภาษา มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษาและการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสถานการณ์ก่อน แล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกแสดงออก

2.3 การเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล เป็นพฤติกรรมที่สะสมความรู้จนสามารถใช้ความรู้นั้น แสดงออกทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการสอนจึงควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น ชักถามจนเกิดความเข้าใจ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับสิ่งที่รู้แล้วเข้าเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ต่อไป การเรียนรู้จะมีผลมากขึ้นหากผู้เรียนได้เรียนในสิ่งที่มีความหมายต่อตัวเอง

3. แนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่างๆ โดยเชื่อว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นลักษณะเฉพาะที่ติดตัวมาเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในสมอง และเชื่อว่า ภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษา ก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

3.1 ความรู้ความสามารถทางภาษา เป็นศักยภาพทางภาษาของบุคคล ก่อนจะใช้ภาษาในลักษณะที่ต้องการ เช่น ฟัง พูด อ่าน หรือเขียน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ความรู้เกี่ยวกับภาษา และความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับภาษาไปใช้สื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

3.2 การแสดงพฤติกรรมทางภาษา เป็นการนำความรู้ความสามารถทางภาษาที่บุคคลมีอยู่มาใช้ให้เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การแสดงพฤติกรรมทางภาษานี้จะสะท้อนถึงระดับความรู้ความสามารถด้านภาษาของบุคคล

การสอนตามแนวคิดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม คล่องแคล่ว สามารถสื่อความหมายได้ตามความต้องการ ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

4. แนวคิดกลุ่มมนุษยนิยม (Humanistic Approach) เป็นกลุ่มที่รับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบมนุษยนิยมที่เน้นความสำคัญของผู้เรียนในแง่อารมณ์ ความรู้สึก คือ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้ดี ถ้าอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระ ได้เรียนในสิ่งที่ตรงกับความต้องการ ความสนใจ เกิดความรู้สึกสบายใจ ผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทไปเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน จัดสภาพห้องเรียน กิจกรรม และสื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย เป็นตัวของตัวเอง ไม่กังวลกับสถานการณ์การเรียน ประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้ คือ

4.1 ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างเป็นอิสระ ลดการปกป้องตัวเองลง

4.2 จัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ให้มีบรรยากาศแห่งการยอมรับที่ผู้เรียนรู้สึกปลอดภัย จากความล้มเหลว การถูกกลั่นแกล้ง คำวิจารณ์ การแข่งขัน และร่วมแลกเปลี่ยนความรู้สึก ความสนใจ ความจำจินตนาการ

4.3 เลือกกิจกรรมและสื่อที่ใช้ในห้องเรียนให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วม เป็นกิจกรรมที่มีความหมาย และเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้เรียน

4.4 ในการดำเนินกิจกรรม ผู้สอนต้องช่วยให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านภาษาให้มากที่สุด เช่น เลือกกิจกรรมให้เหมาะกับระดับความรู้ด้านภาษาของผู้เรียน กิจกรรมที่สนุกสนาน และผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้เรียนรู้

นอกจากนี้ คราเชน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540; อ้างอิงจาก Krashen, 1987: 35 – 40) ได้กล่าวถึงสมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis)

สมมติฐานนี้ สรุปรว่าการเรียนรู้ภาษาของคนเรามี 2 รูปแบบ คือ

1.1 การรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มี 2 กระบวนการคล้ายคลึงหรือเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาแม่ คือ เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัว (Subconscious) ผู้เรียนจะไม่ได้คิดว่ากำลังเรียนรู้อยู่ เพราะมุ่งที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้น การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนมักไม่รู้ตัวว่า ได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษาแล้ว เพราะไม่มีการเน้นเรื่องกฎเกณฑ์ดังกล่าว แต่ผู้เรียนก็จะรู้สึกได้ถึงความรู้สึกของภาษา การเรียนรู้แบบนี้จึงมีลักษณะเป็นธรรมชาติ และไม่เป็นทางการ

1.2 การเรียนภาษา (Language Learning) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยรู้ตัวเป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลัก ซึ่งผู้เรียนมักจะอธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาได้ มีความรู้เกี่ยวกับ

ตัวภาษาที่เรียน แต่ในการเรียนด้วยวิธีนี้ไม่มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนในชีวิตประจำวัน จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นทางการ

2. **สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)** การรู้ภาษานั้นเป็นไปอย่างมีขั้นตอน ผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างทางภาษาบางอย่างก่อน

3. **สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis)** สมมติฐานนี้มีสาระสำคัญว่าการรู้ภาษา (Acquisition) และการเรียนภาษา (Learning) นำไปใช้ประโยชน์ได้ต่างกัน การรู้ภาษาสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้ โดยมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ส่วนการเรียนภาษามีประโยชน์ในการใช้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา หรือทำหน้าที่เป็นกลไกทดสอบภาษาเท่านั้น ดังนั้นการเรียนภาษาจึงนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำได้ไม่มากนัก

4. **สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลทางภาษา (The Input Hypothesis)** สมมติฐานนี้มีสาระสำคัญว่า ปัจจัยหนึ่งที่ทำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ หรือที่เรียกว่า Comprehensible Input ข้อมูลดังกล่าวนี้ อาจได้มาจากการฟังหรือการอ่าน แต่ต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ มิฉะนั้นข้อมูลดังกล่าวจะเป็นเพียง “เสียง” หรือ “ตัวอักษร” ที่ไม่มีความหมายสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้ข้อมูลจะต้องมีความหมายในเนื้อหาด้วย ไม่ใช่เป็นเพียงกฎเกณฑ์หรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น และต้องเป็นข้อมูลที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน เช่น การพูดให้ดูแลตัวเองที่พ่อแม่พูดกับลูก ต้องเป็นภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ มีความหมายต่อเด็ก ไม่ใช่พูดเพื่อให้เด็กเห็นโครงสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษาเท่านั้น

5. **สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The Affective Filter Hypothesis)** สมมติฐานนี้มีสาระสำคัญว่า ปัจจัยที่สำคัญมากอีกประการหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ปัจจัยด้านเจตคติ เช่น แรงจูงใจ ความวิตกกังวล ซึ่งเป็นสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้ แม้ผู้เรียนจะได้รับข้อมูลที่เขาส่งเสริมหรือขัดขวางการเรียนรู้ภาษาได้ก็ตาม

สมมติฐาน 5 ประการนี้ อาจสรุปได้ว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นมี 2 รูปแบบ คือ แบบรู้ภาษาและแบบเรียนภาษา การเรียนรู้ทั้ง 2 แบบนี้ ให้ผลต่างกันการเรียนแบบรู้ภาษาช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ส่วนการเรียนแบบเรียนภาษาช่วยในด้านการตรวจสอบความถูกต้องของภาษา อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา คือ ข้อมูลทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ และเจตคติของผู้เรียนที่ควรมีความวิตกกังวลให้น้อย แต่มีแรงจูงใจที่สูง นอกจากนี้ยังมีเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ ความถนัดวัยของผู้เรียน ฯลฯ ก็เป็นส่วนประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองเช่นกัน

แนวคิดและหลักการในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ตามองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน มีแนวคิดและหลักการ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร

หลักสูตรเป็นองค์ประกอบสำคัญของการจัดการเรียนการสอน เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดวัตถุประสงค์ กิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นให้แก่ผู้เรียน ดังที่ กิติมา ปริติติลล (2532: 60) ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร หมายถึง เอกสารที่กำหนดโครงสร้างการศึกษา โดยกำหนดความมุ่งหมายของการศึกษา เนื้อหาของความรู้และประสบการณ์ที่จะจัดให้กับผู้เรียน กระบวนการเรียนการสอน การประเมินผล ซึ่งสอดคล้องกับ นิโคล (อัจฉรา วัฒนาณรงค์. 2550; อ้างอิงจาก Nicholls. 1978: 16) ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรที่สมบูรณ์ว่า ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ประการ ดังนี้

1.1 จุดมุ่งหมาย (Objective) เป็นสิ่งที่กำหนดไว้ในหลักสูตรที่จะให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน

1.2 เนื้อหาวิชา (Content) สารระของความรู้และประสบการณ์ที่จัดไว้สำหรับผู้เรียน

1.3 วิธีการ (Methods) วิธีการสอนหรือการจัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมาย

1.4 การประเมินผล (Evaluation) เป็นการตรวจสอบการเรียนการสอนว่าบรรลุผลตามจุดประสงค์

หรือไม่

นอกจากนี้ ในการจัดทำหลักสูตรตามเกณฑ์ประกันคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาต้องมีการพัฒนาหลักสูตรที่เปิดสอนทุกหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการทางด้านวิชาการและวิชาชีพ มีการประเมินหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ มีการบริหารหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ และมีการปรับปรุงหลักสูตรที่ทันสมัยกับความเปลี่ยนแปลง (สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา. 2541: 13) และ นิกลีย์ และ อีแวนส์ (Neagley; & Evans. 1967: 15 – 16) ได้กล่าวถึง ลักษณะของหลักสูตรที่ดี ไว้ดังนี้

1. มีการวางแผนจัดทำและประเมินผลอย่างเป็นระบบ
2. ต้องสะท้อนวัตถุประสงค์ของสถานศึกษาออกมาอย่างเด่นชัด
3. รักษาคุณภาพของวัตถุประสงค์ด้านต่าง ๆ ไว้โดยตลอด
4. ต้องส่งเสริมให้ได้ประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน
5. มีความยืดหยุ่นเหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพของผู้เรียน
6. ต้องใช้ประโยชน์จากประสบการณ์การเรียนรู้และจากทรัพยากรต่างๆ ที่มีอยู่ให้มากที่สุด
7. ต้องให้ผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาสพัฒนาตนเอง ไปให้ถึงขีดสุด

นอกจากองค์ประกอบของหลักสูตรและคุณลักษณะของหลักสูตรที่ดีดังกล่าวแล้ว ยังมีผู้กล่าวถึงลักษณะของหลักสูตรที่ดีว่า หลักสูตรที่ดีย่อมสามารถสร้าง และผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม สถาบันอุดมศึกษา จึงต้องพัฒนาหลักสูตรให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ สังคม การเมือง

และต้องเป็นหลักสูตรที่สนองความต้องการของนักศึกษาในสถาบันด้วย (ทองอินทร์ วงศ์โสธร และคนอื่นๆ. 2522: 72 – 74) ซึ่งตรงกับความเห็นของ ลมูล รัตตากร (2528: 13) เห็นว่า การจัดการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำเป็นต้องเน้นทั้งในด้านความรู้ ด้านวิชาการ และการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศชาติ และ ปทีป เมธาคุณวุฒิ (2532: 1) ยังได้กล่าว ถึงหลักสูตรว่า ความหมายและขอบเขตของหลักสูตรเปลี่ยนไปอยู่เสมอ และสะท้อนให้เห็นถึงปรัชญาการศึกษาแต่ละสมัย

การจัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศเป็นอีกหลักสูตรหนึ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อสนองความต้องการรู้ภาษาของผู้เรียน ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนากุล (2537: 35) กล่าวว่า ในช่วงปี ค.ศ. 1970 – 1979 ได้มีผู้ให้ความสนใจต่อการจัดเนื้อหาหลักสูตรเป็นอันมาก เพราะจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาได้เปลี่ยนไปจากการเน้นเนื้อหาทางไวยากรณ์มาเป็นการเน้นการปฏิบัติและการสื่อสาร บราวน์ (Brown. 1995) ได้แบ่งส่วนประกอบของหลักสูตรภาษาต่างประเทศเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. **แนวคิดทฤษฎี (Approach)** ขึ้นอยู่กับความต้องการและความจำเป็นของผู้เรียนแต่ละสมัย ผู้สร้างหลักสูตรหรือผู้สอนต้องวิเคราะห์ความจำเป็นหรือความต้องการของผู้เรียนก่อน แล้วจึงศึกษาว่าความจำเป็นหรือความต้องการนั้นใช้แนวคิดทฤษฎีใดบ้าง

2. **แผนการจัดการรายวิชา (Syllabus)** เมื่อได้ผลวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน และแนวคิดแล้ว จึงนำผลการวิเคราะห์มาออกแบบแผนการจัดการรายวิชา โดยตัดสินใจว่าผู้เรียนควรเรียนอะไร ต้องจัดลำดับเนื้อหาอย่างไร

3. **เทคนิคการสอน (Technique)** มีความสัมพันธ์กับแนวคิดทฤษฎีและแผนการจัดการรายวิชา เพราะในแต่ละแนวคิดทฤษฎีและแต่ละแผนการจัดการรายวิชา ผู้สอนสามารถใช้เทคนิคได้หลากหลาย

4. **การฝึก (Exercise)** คือ การฝึกทำกิจกรรมทางภาษาหลังจากที่ผู้สอนได้ให้ความรู้แล้ว จากการศึกษารายประกอบของการจัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศดังกล่าว เห็นได้ว่า สิ่งสำคัญประการแรกในการสร้างหลักสูตรภาษาต่างประเทศ คือ การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้การจัดหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการผู้เรียน และนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนการสอน ดังที่ วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978: 16) กล่าวว่า ถ้าสามารถทราบความต้องการของผู้เรียนและนำเข้ามาประกอบการสร้างหลักสูตรรายวิชา เพื่อนำไปใช้กับสื่อการเรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ในสิ่งที่ต้องการ พร้อมกับใช้วิธีสอนที่เหมาะสมแล้ว โอกาสที่ผู้เรียนจะบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรก็มีมากขึ้น

ดังนั้นการจัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศจึงต้องมีรายละเอียด ดังนี้ บราวน์ (รูปทอง กว้างสาวิตรี. 2549: 15 – 28; อ้างอิงจาก Brown. 1995)

1. การวิเคราะห์ความต้องการ (Need Analysis) เพื่อให้การจัดทำหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด และผลที่ได้จากการวิเคราะห์จะนำไปกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์

2. การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ (Goal and Objective) การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์จะต้องมีความสัมพันธ์กัน โดยเป้าหมายเป็นตัวกำหนดหลักสูตร การทำแผนการจัดการรายวิชา การกำหนดพฤติกรรมการเรียนการสอน โดยขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้เรียน ส่วนจุดประสงค์ คือ สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้เพื่อบรรลุในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น

3. การทดสอบ (Testing) เมื่อกำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตรแล้วจะต้องมีการทดสอบ ซึ่งมี 4 ประเภท ดังนี้

3.1 การทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางภาษา

3.2 การทดสอบเพื่อจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันเรียนในกลุ่มเดียวกัน

3.3 การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

3.4 การทดสอบเพื่อวินิจฉัย

4. การจัดหาสื่อและอุปกรณ์ (Material) ก่อนการจัดหาสื่อและอุปกรณ์ จะต้องทำความเข้าใจลักษณะของหลักสูตรก่อนว่าตั้งอยู่บนพื้นฐาน แผนการจัดการรายวิชา เทคนิคการสอน และการฝึกใด เพื่อนำมากำหนดกรอบในการจัดหาสื่อและอุปกรณ์

5. การสอน (Teaching) ต้องมีความสอดคล้องกับเป้าหมายและจุดประสงค์ของรายวิชา รวมทั้งทฤษฎีที่ใช้ และแผนการจัดการรายวิชาตามหลักสูตร

6. การประเมินหลักสูตร ประเมินด้วยกัน 3 ด้าน ได้แก่ สัมฤทธิ์ผล ประสิทธิภาพ และทัศนคติ

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในด้านหลักสูตร ผลการวิจัยของ สุนีย์ ประสมปลื้ม (2535: บทคัดย่อ) ในการประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี สาขาศิลปศาสตรบัณฑิต ในวิทยาลัยครุภาควิชา พบว่า องค์ประกอบของหลักสูตรและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร มีความชัดเจนและเหมาะสมในด้านส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ แต่ไม่เหมาะสมในด้านความสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์ (2540: 124 – 125) เรื่องการประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ พุทธศักราช 2532 ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม พบว่า ควรปรับปรุงเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยี มีความเหมาะสมและทันสมัย ปรับปรุงวัตถุประสงค์ของหลักสูตรให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย และสังคมโลก และจากการศึกษางานวิจัยของ อารี สุวโรพร (2540) เรื่องการวิเคราะห์งานทางการแพทย์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการหาความต้องการและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับพยาบาล พบว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับพยาบาลต้องมีจุดประสงค์ของหลักสูตรที่ช่วยให้พยาบาลสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมทางพยาบาลได้ประสบความสำเร็จ เนื้อหาในการสอน ควรเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการพยาบาลและเนื้อหาต่างๆไปเกี่ยวกับการสื่อสารกับผู้ป่วยต่างชาติ

2. ด้านอาจารย์

ในการจัดการเรียนการสอนอาจารย์ผู้สอนถือว่ามิมีบทบาทสำคัญมาก เพราะเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียน ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 13) กล่าวว่า ผู้สอนมีบทบาทสำคัญที่สุด ในการถ่ายทอดความคิด วิทยาการ และกระบวนการให้แก่ผู้เรียน ดังนั้น ผู้สอนย่อมจะเป็นผู้ที่ทำให้การเรียนการสอนเกิดผลดีได้ โดยผู้สอนควรมีองค์ประกอบ ดังนี้

1.1 บุคลิกภาพของผู้สอน หมายถึง การพูด เสียงที่พูด ความกระฉับในการพูด สำเนียงที่พูด หน้าตา กิริยาท่าทางและการแสดงออกต่างๆ สุขภาพกาย สุขภาพจิต ทักษะคิดต่อวิชาชีพ คุณธรรม จริยธรรม ความอดทน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความเสียสละและความขยันหมั่นเพียร

1.2 ความรู้ของผู้สอน ผู้เรียนย่อมคาดหวังไว้สูงว่า ผู้สอนจะมีความพร้อมทางด้านวิชาการ สามารถจะให้ข้อมูล สอน อธิบายหลักเกณฑ์ ทฤษฎี และข้อสงสัยต่างๆ ให้ผู้เรียนได้กระจ่างชัด ดังนั้น ผู้สอนจะต้องมีความใฝ่รู้ ติดตามข่าวสารทางวิชาการอย่างสม่ำเสมอ และมีความพร้อมที่จะสอน

1.3 วิธีการสอน การสอนที่ดีนั้น รวมถึงที่ผู้สอนรู้จักวิธีการถ่ายทอดความรู้ ความคิดให้ผู้เรียน โดยใช้วิธีการแตกต่างกันออกไปอย่างเหมาะสม และน่าสนใจ ทำให้ผู้เรียนได้ความรู้ความคิดตามความมุ่งหมายของผู้สอน นอกจากนี้ก็ควรมีความเข้าใจ ใส่ใจต่อผู้เรียนตลอดจนความรักศรัทธาในวิชาชีพ อาจารย์อีกด้วย

องค์ประกอบของผู้สอนดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับหลักการของการเป็นครูที่ดีของ นที เงินประยูร (นุสรา ตติไตรสกุล, 2545: 25; อ้างอิงจาก นที เงินประยูร, 2526: 14) กล่าวว่า ครูที่ดีต้องประกอบด้วยลักษณะ ดังนี้

1. มีความรู้ดีในเนื้อหาวิชาที่สอน
2. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. มีความเข้าใจธรรมชาติตามวัยของผู้เรียน
4. รู้จักกำหนดขอบเขต วางแผนและเตรียมการสอน
5. รู้จักวางตน ปรับปรุงบุคลิกภาพ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ตลอดทั้งยอมรับ

นโยบายของผู้บริหาร

6. รู้หลักองค์ประกอบการสอน 4 ประการ คือ สอนทำไม สอนอะไร สอนอย่างไร สอนแล้วได้ผลอย่างไร

นอกจากนี้ อาจารย์ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา ตามเกณฑ์ประกันคุณภาพการศึกษาต้องมีระบบการสรรหา การพัฒนาและการธำรงรักษาไว้ซึ่งอาจารย์ที่มีคุณวุฒิ ความรู้ความสามารถ ประสพการณ์ คุณธรรมและจริยธรรม มีการกำหนดภารกิจของอาจารย์ไว้อย่างชัดเจน และมีการประเมินผลการปฏิบัติการอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน (สำนักมาตรฐาน อุดมศึกษา, 2541: 13)

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ อาจารย์ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญมาก เช่นกัน เพราะอาจารย์ผู้สอนต้องเป็นผู้เลือกวิธีในการดำเนินการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จ ดังที่ เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์ (2542: 1) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ คือ อาจารย์ผู้สอน

นอกจากองค์ประกอบพื้นฐานดังกล่าวข้างต้นที่อาจารย์ผู้สอนควรมีแล้ว อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศยังต้องมียุทธศาสตร์ประกอบด้านความรู้ที่แตกต่างไปจากอาจารย์ผู้สอนในศาสตร์อื่นๆ โดยเฉพาะการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษา ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถ ในทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนในระดับสูง เพื่อศักยภาพในการพัฒนาผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สุทธพร รัตนกุล (2549: 49) ที่กล่าวว่า การเรียนภาษา อังกฤษในระดับอุดมศึกษานั้น เป็นการเตรียมนักศึกษาให้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน การทำงานทำได้ในภายหลัง การเรียนจบ ไปจนถึงการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท และปริญญาเอก

ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศ จึงต้องมีความรู้ความสามารถพื้นฐานทางภาษาในระดับดีดังที่ ทิพวัลย์ มาแสง (2532: 8 – 12) ได้กล่าวถึงพื้นฐานความรู้ความสามารถของครูสอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. คุณสมบัติและความสามารถ

1.1 ด้านภาษา (Language) ผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องของเสียงและการออกเสียง (Pronunciation) คือ จะต้องออกเสียง ได้อย่างถูกต้อง การฟัง (Aural Comprehension) จะต้องฟังและเข้าใจเนื้อความนั้นๆ การพูด (Speaking) จะต้องพูดได้อย่างถูกต้องชัดเจน การอ่าน (Reading Comprehension) อ่านแล้วรู้เรื่องและสามารถเข้าใจทันที การเขียน (Writing) จะต้องเขียนประโยค และข้อความถูกต้อง การวิเคราะห์คำศัพท์ต่างๆ (Language analysis) จะต้องสามารถวิเคราะห์คำต่างๆ ได้

1.2 ด้านขนบธรรมเนียมประเพณี (Culture) ผู้สอนจะต้องมีความรู้ทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณีของเจ้าของภาษาพอสมควรแก่การสอน

2. รู้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้อังกฤษ

3. รู้ระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน

นอกจากความรู้ความสามารถทางภาษา และทักษะทั้ง 4 ด้านแล้ว อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศ พึงมีคุณลักษณะของการเป็นอาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศในด้านอื่นๆ อีก ดังที่ ประพาศน์ พฤทธิประภา (สุนทร หลุ่มประพันธ์. 2547: 29; อ้างอิงจาก ประพาศน์ พฤทธิประภา. 2527: 4) ได้สรุปคุณสมบัติของผู้สอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. มีความสามารถในทักษะทั้ง 4 ทั้ง คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษได้

2. มีความรู้ด้านวิชาภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์สังคม (Social Linguistics) ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
3. เข้าใจหลักเกณฑ์ในการสอนภาษา (Language Pedagogy) โดยใช้ทฤษฎีเทคนิคและวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสม
4. เข้าใจนโยบายภาษาต่างประเทศ สภาพการศึกษา และความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรและในสังคม

ทั้งนี้ มิลเลอร์ (ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์. 2547: 17; อ้างอิงจาก Miller. 1987: 40 – 41) ได้กล่าวถึง ลักษณะของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. อาจารย์ผู้สอนต้องมีความกระตือรือร้นในการสอน เพราะอาจารย์ผู้สอน และวิธีการสอนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนมีปฏิกิริยาโต้ตอบทางภาษา ซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา
2. อาจารย์ผู้สอนต้องมีความคิดสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะที่ได้เรียนรู้มา เช่น การฟังเพลง ดูภาพยนตร์
3. อาจารย์ผู้สอนต้องมีอารมณ์ขันในระหว่างการเรียนการสอน เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดการผ่อนคลาย ไม่เครียด และเป็นการเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน
4. มีการทักทายผู้เรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น และความท้าทายในการใช้ภาษาอังกฤษในการโต้ตอบ

จากคุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอนภาษาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า อาจารย์ผู้สอนภาษาพึงมีบุคลิกลักษณะเฉพาะของการเป็นอาจารย์ และนอกเหนือจากนั้นอาจารย์ผู้สอนภาษาควรมีความรู้ ความสามารถ ความเข้าใจในทักษะทั้ง 4 เป็นอย่างดี สามารถใช้ ถ่ายทอด ทักษะทั้ง 4 ด้านให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี รวมถึงมีความรู้ ความเข้าใจถึงวัฒนธรรมเจ้าของภาษานั้นๆ ด้วย

นอกจากความรู้ ความสามารถ ดังกล่าวข้างต้นที่อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศพึงมี ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จแล้ว การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศควรมีอาจารย์ผู้สอน ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาต่างประเทศนั้นๆ ร่วมสอนด้วย เพราะการเรียนภาษากับอาจารย์เจ้าของภาษาโดยตรงส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ดังการศึกษาของ บาร์เรตต์ และ คอนทรา (พรพิมล เสนะวงศ์. 2547; อ้างอิงจาก Barrett; & Kontra. 2000: 19 – 23) พบว่า สิ่ง que ผู้เรียนและเพื่อนร่วมงานของอาจารย์ชาวต่างประเทศเห็นว่า เป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่ได้จากอาจารย์เจ้าของภาษา คือ เจ้าของภาษาเป็นของจริงของแท้ ทั้งในด้าน การออกเสียง ศัพท์ การใช้ภาษา และวัฒนธรรม และสอดคล้องกับงานวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ (2548: บทคัดย่อ) เรื่องการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของผู้สอนที่ผ่านการอบรมการสอนภาษาจีน ณ มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า การส่งผู้สอนไปอบรมภาษาจีนในประเทศจีน ทำให้ผู้สอนยอมรับวัฒนธรรม และมีประโยชน์ในด้านเทคนิคการสอน และ

สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนการสอนได้ นอกจากนี้งานวิจัยของชุกติกาญจน์ บุญฤทธิ์สุข (2546: 68) เรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ทักษะของนิสิตต่อพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลสูงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน

วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการเรียนการสอน เพราะผู้สอนต้องอาศัยวิธีการสอน และกิจกรรมในการถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้เรียน ดังที่ ทิศนา แจมมณี กล่าวไว้ว่า วิธีสอน คือ ขั้นตอนในการดำเนินการสอนให้สำเร็จด้วยวิธีการต่างๆ ที่แตกต่างกันไปตามองค์ประกอบ และขั้นตอนสำคัญ อันเป็นลักษณะเฉพาะหรือลักษณะเด่นที่ขาดไม่ได้ของวิชานั้นๆ

นอกจากนี้ การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985: 7 – 8) ได้กล่าวถึง ผู้สอนและวิธีสอนของผู้สอนว่า มีบทบาทสำคัญขณะอยู่ในห้องเรียนที่จะก่อให้เกิดเจตคติต่างๆ ในตัวผู้เรียน หากผู้สอนมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง และสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีสอนที่ดึงดูดใจจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียนได้ และ พนัส หันนาคินทร์ (2524: 179) แสดงความคิดเห็นว่า พฤติกรรมการสอนหรือวิธีสอนของผู้สอนมีความสำคัญมากกว่าเนื้อหาหรือความรู้ที่สอน เนื่องจากหากผู้สอนใช้วิธีสอนที่ดี มีพฤติกรรมที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชานั้นได้

ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษานั้น วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 72) ได้กล่าวถึงพัฒนาการการสอนในระดับอุดมศึกษาให้มีคุณภาพว่า ผู้สอนจะต้องพิจารณาระบบการสอน โดยวิเคราะห์สถานการณ์ สาระการสอน สภาพนิสิต ดังนั้นการเลือกวิธีการสอน จึงขึ้นอยู่กับ การวางแผนการสอนของผู้สอนว่ามีวัตถุประสงค์อย่างไร การเลือกวิธีสอนนั้น ในแต่ละบทเรียน หรือชั่วโมงสอน ชั่วโมงหนึ่ง อาจใช้วิธีการสอนหลายๆ แบบก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาสาระที่จะสอน

การเลือกวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ก็เช่นกัน ต้องคำนึงถึงจุดประสงค์ของรายวิชานั้นๆ ดังที่ สุทธิพร รัตนกุล (2549: 55) กล่าวว่า การสอนภาษาในระดับอุดมศึกษาไม่มีวิธีตายตัวในการสอน เนื่องจากขึ้นอยู่กับอาจารย์ผู้สอนแต่ละคน ซึ่งก็จะใช้เทคนิควิธีการต่างๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน และขึ้นอยู่กับรายวิชา หากเป็นวิชาที่ไม่เฉพาะเจาะจงทักษะ เช่น ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน (Basic English/Fundamental English) อาจารย์ก็จะสอนทุกทักษะ แต่หากเป็นวิชาที่เฉพาะเจาะจงทักษะใดทักษะหนึ่ง เช่น วิชาการฟัง (Listening) อาจารย์ก็จะใช้สื่ออื่นๆ นอกจากตำราประกอบการสอน เช่น ใช้เทปหรือวิดีโอที่เกี่ยวกับบทสนทนา เพื่อฝึกทักษะการฟัง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 39 – 119) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ดังนี้

1. **วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar – Translation Method)** เป็นการสอนที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน เน้นให้ผู้เรียนจำกฎเกณฑ์ และศัพท์ เพื่อนำมาใช้ในการแปลประโยคหรือบทความ จากภาษาของผู้เรียนเป็นภาษาต่างประเทศ หรือจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาของผู้เรียน การสอนใช้การบรรยายที่เป็นภาษาของผู้เรียนเอง วัดและประเมินผลจากการจำกฎเกณฑ์และศัพท์

2. **วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method)** เป็นการสอนที่เน้นการฟัง – พูด เพื่อทำความเข้าใจ กฎเกณฑ์ของภาษา โดยให้ผู้เรียนฝึกเชื่อมโยงคำและวลีเข้ากับความหมายตามความหมายการใช้งานจริง โดยไม่ใช้วิธีการแปล และให้ผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์ของภาษาจากการฝึกพูดนั้น การสอนใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกฟัง และเลียนเสียง ดังนั้นผู้สอนควรเป็นผู้ที่มีความสามารถ ด้านการพูดภาษาต่างประเทศนั้นๆ ได้ดี หรือหากเป็นเจ้าของภาษาโดยตรงจะทำให้การจัดการเรียนการสอน ประสบความสำเร็จได้ดียิ่งขึ้น

3. **วิธีสอนแบบฟัง – พูด (The Audio - Lingual Method)** เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศได้โดยอัตโนมัติ การสอนเริ่มด้วยการใช้ภาษาพูด โดยใช้บทสนทนาเป็นสื่อ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกการออกเสียงตามบทสนทนาซ้ำๆ จนคล่องและสามารถโต้ตอบได้โดยอัตโนมัติ นอกจากนี้การสอนด้วยวิธีนี้ยังมีการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษาด้วย

4. **วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบความรู้ความเข้าใจ (The Cognitive Code Learning Theory)** เป็นการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเรื่องระบบของภาษานั้นๆ เช่น ไวยากรณ์ รูปประโยค คำศัพท์ เป็นต้น เน้นความเข้าใจโครงสร้างทางภาษา มุ่งที่กระบวนการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาที่เรียน ให้ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษาก่อนแสดงออกทางภาษาและหลีกเลี่ยงการเรียนแบบท่องจำ การสอนรูปแบบนี้จะเน้นทักษะการอ่านและการฟังก่อนแล้วจึงตามด้วยการเขียนและการพูด

5. **วิธีสอนแบบเงียบ (The Silent Way)** เป็นการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถที่จะใช้ภาษาด้วยตนเอง ผู้เรียนต้องพยายามนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ เน้นการเรียนรู้ตามความสามารถของแต่ละบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ผู้สอนเป็นเพียงผู้สร้างสถานการณ์ และชี้ทางในการแก้ปัญหา ใช้การสร้างสถานการณ์ต่างๆ นำไปสู่โครงสร้างของภาษา สถานการณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายได้ดีขึ้น

6. **วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response Method)** เป็นการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ที่สนุกสนานในการเรียนเพื่อการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ สื่อความหมายของภาษาต่างประเทศโดยการปฏิบัติ หรือใช้กริยาอาการประกอบ ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำและจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง การเรียนภาษาเรียนเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย ไม่เรียนคำโดดๆ เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกพูด

7. **วิธีสอนแบบชักชวน (Suggestopedia)** เป็นการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนเรียนภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน กิจกรรมทางภาษาจะเน้นการสื่อสาร เน้นสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงในการใช้ภาษา ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาได้โดยไม่รู้ตัว การเรียนการสอนจะใช้บทสนทนาเป็นสื่อในการเรียนนำไปสู่การเรียนไวยากรณ์และคำศัพท์

8. **วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning)** เป็นการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนในการติดต่อสื่อสาร ยึดผู้เรียนเป็นหลัก เน้นการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ความรู้ทางภาษาที่ได้มิใช่เป็นเพียงสถานการณ์เฉพาะที่ผู้สอนกำหนด แต่เป็นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ที่กว้างขวางไปจากบทเรียน

9. **วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach)** เป็นการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ไม่ใช่เรียนเพียงรูปแบบของภาษาเท่านั้น แต่ยังเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษาในการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน โดยการใช้ภาษาต้องเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริงในการสื่อความหมาย เพื่อให้ผู้เรียนสื่อสารได้อย่างเหมาะสมและคล่องแคล่ว

การจะเลือกใช้แนวคิดหรือวิธีการสอนแบบใด จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น อายุของผู้เรียน เป็นต้น ทั้งนี้เพราะความรู้ทางภาษาที่สองของคนเราได้มาด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน ดังนั้นถ้าใช้วิธีสอนที่ไม่เหมาะสม ย่อมทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน วิธีการสอนที่ดี ควรเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่จะพบในสภาพที่แท้จริง (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2535: 196)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนของ พงศ์พรรณ สันธุชัย (2534: 85 – 90) ที่ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม พบว่า นักศึกษาที่มีคุณวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน มีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูดไม่แตกต่างกัน ส่วนในด้านการอ่านและการเขียนนั้น นักศึกษามีปัญหาและความต้องการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และจากการศึกษางานวิจัยของ ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์ (2547: 77) ที่ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์ผู้สอนได้จัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ในการฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน รวมทั้งการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษากล้าแสดงออก และมีความสนุกสนานในการเรียนรู้

4. ด้านการวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการสำคัญในการจัดการเรียนการสอน เพราะเป็นตัวชี้วัดได้ถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอน ดังที่ กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2544: 11) กล่าวว่า ผลที่ได้จากการวัดผล สามารถนำไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอน และตัดสินใจประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหาร การแนะแนว การศึกษาวิจัย เพื่อจะช่วยให้กิจกรรมทางการศึกษาได้รับการพัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้อง

กาญจนา จันทะดวง (2542: 118) ได้ให้ความหมายการวัดและประเมินผล ดังนี้

การวัดผล (Measurement) หมายถึง วิธีการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน หลังจาก que ผู้สอนได้นำเสนอเนื้อหาหรือให้ความรู้แก่ผู้เรียนไปแล้ว เป็นการตรวจสอบเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ว่ามีความสามารถในด้านต่างๆ ตามจุดประสงค์ที่ผู้สอนคาดหวังไว้หรือไม่

วิธีการวัดผล ได้แก่ การสังเกต การซักถาม การทดสอบ การตรวจผลงานจากการทำแบบฝึกหัด การทำรายงาน และการเข้าร่วมกิจกรรมของผู้เรียน เป็นต้น

การประเมินผล (Evaluation) เป็นกระบวนการที่นำผลการวัดผลมาพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณค่า คุณภาพ การสอบได้ สอบตก ฯลฯ ซึ่งการประเมินผลได้มาจากการวัดผลหลายๆ ด้านด้วยกัน โดยนำผลที่ได้จากการวัดมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ของผู้สอน แล้วทำให้ผู้สอนสามารถพิจารณาตัดสินชี้ขาดระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้ว่าสูง ปานกลาง หรือต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

นอกจากนี้ อุทุมพร จามรมาน (2535) กล่าวว่า การวัดผลทางการศึกษา หมายถึง การตรวจสอบพัฒนาการทางสมอง ร่างกาย จิตใจ และสังคมของผู้เรียน การวัดผลที่ดีต้องวัดได้ครอบคลุมในสิ่งที่ต้องการวัด และต้องมั่นใจว่าสามารถวัดสิ่งนั้นได้แน่นอน และให้แนวคิดในการประเมินผล คือ การตัดสินภายใต้เกณฑ์ที่ระบุไว้ โดยใช้ข้อมูลจากการวัดที่เชื่อถือได้

ศิริพงศ์ พะยอมเยี่ยม (2533: 61 – 62) กล่าวถึง การวัดและประเมินผลที่ดี ควรมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความเชื่อถือได้สูง คือ ไม่ว่าจะวัดหรือประเมินผลกี่ครั้ง ลำดับความสามารถของผู้เรียนนั้นๆ จะไม่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก
2. ความเที่ยงตรง สามารถวัดและประเมินผลได้ตรงตามจุดที่ต้องการ
3. มีอำนาจจำแนก คือ สามารถแยกออกได้ระหว่างผู้ที่เรียนเก่ง และผู้ที่เรียนอ่อนตามสภาพการเรียนรู้จริง
4. มีความเป็นปรนัย คือ ความคงที่ในการวัดและการประเมิน

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2545: 15) ได้แบ่งการประเมินผลออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm – referenced Evaluation) เป็นการตัดสินคุณค่าของคุณลักษณะหรือพฤติกรรม โดยเปรียบเทียบกับผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อจัดลำดับบุคคลในกลุ่ม

2. การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion – referenced Evaluation) เป็นการตัดสินคุณค่าของคุณลักษณะหรือพฤติกรรม โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ซึ่งเป็นเกณฑ์มาตรฐานหรือเกณฑ์ที่ผู้ประเมินกำหนดขึ้น การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์มีจุดมุ่งหมายเพื่อตัดสินว่า ผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด

นอกจากนี้การวัดและประเมินผลในระดับอุดมศึกษาต้องมีการวัดและประเมินผลการเรียนอย่างเป็นระบบ และได้มาตรฐานตามหลักการวัดและประเมินผล (สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา. 2541: 13) และต้องกำหนดผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนไว้อย่างชัดเจน และออกแบบการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ กระบวนการประเมินผลต้องมีความหลากหลาย สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนรู้ และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนได้ (ส.วาสนา ประवालพฤษย์; จริยา หาสิตพานิชกุล; และ อภรณ์ บางเจริญพรพงศ์. 2543: 7 – 8)

องค์ประกอบของการวัดและประเมินผลระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วย (ส.วาสนา ประवालพฤษย์; จริยา หาสิตพานิชกุล; และ อภรณ์ บางเจริญพรพงศ์. 2543: 9)

1. ความรู้ความคิดในระดับสูง (Cognitive and Meta Cognitive Competencies)
2. ความรู้สึก ความซาบซึ้ง (Affective Competencies)
3. การปฏิบัติและคุณลักษณะต่างๆ (Psychomotor Competencies)
4. ความมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ร่วมด้วย (Emotional Maturity)

ซึ่งผลการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษาที่ควรวัด ประกอบด้วย (ส.วาสนา ประवालพฤษย์; จริยา หาสิตพานิชกุล; และ อภรณ์ บางเจริญพรพงศ์. 2543: 9 – 10)

1. ผลการเรียนรู้เฉพาะวิชา
ความรู้ลึก ฐึรอบในวิชาที่เรียน
2. ผลการเรียนรู้ที่เป็นทักษะในการสื่อสารเฉพาะบุคคล
 - 2.1 การสื่อสารที่มีประสิทธิผล เน้นการพูดและการเขียน
 - 2.2 ทักษะในการจัดระบบ ระเบียบ ความรู้ ข้อมูล ทฤษฎี
 - 2.3 ทักษะในการรวบรวมความรู้ ข้อเสนอเทศ เน้นทักษะการฟัง การอ่าน การวิเคราะห์ และเลือกใช้ข้อความรู้ที่เหมาะสม
 - 2.4 ทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
 - 2.5 ทักษะในการทำงานและการเรียนรู้โดยลำพังตนเอง
 - 2.6 ทักษะในการทำงานกลุ่ม
 - 2.7 ทักษะในการคิดคำนวณและแปลความตัวเลข
3. ผลการเรียนรู้ที่เป็นความสามารถทั่วไปทางวิชาการ
 - 3.1 ความสามารถในการใช้ข้อมูลยืนยันความคิด

3.2 ความสามารถในการวิเคราะห์

3.3 ความสามารถในการคิดวิจารณ์

3.4 ความสามารถในการสังเคราะห์ความรู้กับความคิดของตนเอง เพื่อสร้างองค์ความรู้

ใหม่

ทั้งนี้คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพ จะสอดแทรกอยู่ในผลการเรียนรู้ ทั้ง 3 ประการนี้ อย่างเป็นธรรมชาติ (Authentic)

กึ่งแก้ว อารีรักษ์ (2544: 74) กล่าวถึง การประเมินผลทางภาษาว่า การประเมินผลทางภาษา ผู้สอนต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริง และการประเมินตามความสามารถจริง ซึ่ง การประเมินผลทางภาษา ประกอบด้วย

1. การประเมินผลทางภาษาตามสภาพจริง ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ

1.1 ความคิดรวบยอดทางภาษา ได้แก่ ศัพท์ สำนวน ไวยากรณ์ โครงสร้าง และการออกเสียง

1.2 ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ คือ การประเมินความสามารถที่ ผู้เรียนแสดงออก ไม่ใช่ประเมินความบกพร่อง

1.3 ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการประเมิน คือ รู้ว่ากำลังประเมินอะไรก็มุ่งประเมิน ในสิ่งนั้น เช่น ต้องการประเมินความสามารถในการเขียนจดหมายสมัครงาน ก็เน้นประเมินที่จดหมายสมัครงาน ให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้ตามเงื่อนไข

2. สมรรถภาพในการสื่อสาร แบ่งเป็น 4 สมรรถภาพ ดังนี้

2.1 สมรรถภาพทางภาษา บ่งบอกถึงความสามารถในการใช้เนื้อหาภาษา ได้แก่ การเปล่งเสียง การสร้างคำ การใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค

2.2 สมรรถภาพทางภาษาศาสตร์สังคมและวัฒนธรรม เป็นความสามารถในการใช้ ภาษาตามวัฒนธรรมสังคม ตามบทบาทและสถานภาพในสถานการณ์การสื่อสาร

2.3 สมรรถภาพทางการเรียบเรียงถ้อยคำ เป็นความสามารถในการเรียบเรียงลำดับ ความคิด เชื่อมโยงประโยคเป็นข้อความ ไม่ว่าจะเขียนข้อความที่สื่อสารด้วยวาจา หรือเป็นลายลักษณ์อักษร

2.4 สมรรถภาพทางยุทธศาสตร์การสื่อสาร เป็นความสามารถในการใช้วิธีทดแทน ต่างๆ เพื่อดำเนินการสื่อสารให้ต่อเนื่อง เช่น การอธิบายคำด้วยท่าทาง หรือด้วยการใช้ประโยคเทียบเคียง

เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผลทางภาษาที่รู้จักกันดี คือ การทดสอบ ซึ่งการทดสอบ มีเทคนิคและวิธีการที่หลากหลายรูปแบบ ดังนี้ (กึ่งแก้ว อารีรักษ์. 2544: 55)

1. ข้อทดสอบแบบถูก – ผิด เป็นข้อทดสอบที่มีประโยชน์น้อยที่สุดในการทดสอบ ทางภาษา เนื่องจากมีทางเลือกในการตอบเพียง 2 ประการ ดังนั้น นักเรียนจึงมีโอกาสที่จะเดาถูกถึงร้อยละ 50 แต่การใช้ข้อทดสอบแบบถูก – ผิด จะใช้ได้ผลดี เมื่อต้องการทดสอบความจำด้านเนื้อหาความรู้

2. ข้อทดสอบแบบจับคู่ เป็นแบบทดสอบที่ใช้เพื่อวัดความจำ
 3. ข้อทดสอบแบบเลือกตอบ เป็นข้อทดสอบแบบปรนัยที่มีประโยชน์มากที่สุด เนื่องจากสามารถวัดได้ ทั้งการเรียนรู้ในระดับต่ำและในระดับสูง สามารถวัดความรู้ได้อย่างกว้างขวาง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
 4. ข้อทดสอบแบบเติมความ เป็นข้อทดสอบที่ต้องการคำตอบจากผู้สอบ โดยให้ผู้สอบเขียนคำ วลี หรือสัญลักษณ์ โดยดึงจากข้อมูลที่จำไว้ออกมา สามารถวัดทักษะการคิดและการแก้ปัญหาได้โดยตรง
 5. ข้อทดสอบแบบตอบสั้นๆ คาดหวังให้นักเรียนได้นำข้อมูลที่มีอยู่ในโครงสร้างทางปัญญาของตนมาประมวลและสรุปเฉพาะสาระที่เป็นแก่นมาเขียนตอบสั้นๆ
 6. ข้อทดสอบแบบโคลง เพื่อวัดความสามารถ ด้านความเข้าใจในการอ่าน และการใช้ภาษาไปพร้อมกัน
 7. ข้อทดสอบแบบตีความ มีประโยชน์ในการคิดวิเคราะห์และพัฒนาทักษะการตีความ สามารถใช้แยกและวัดทักษะเฉพาะบางอย่างได้
 8. ข้อทดสอบแบบเรียงความ เป็นลักษณะของการทดสอบแบบข้อเขียน มีความเหมาะสมในการประเมินจุดประสงค์การเรียนรู้ วัดความคิดไตร่ตรองในลักษณะสร้างสรรค์ มีความแตกต่างที่สามารถแสดงออกได้
 9. การประเมินผลการปฏิบัติจริง เป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในหลายๆ ด้านด้วยการปฏิบัติจริง ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการประเมินด้วยการเขียน หรือข้อทดสอบแบบปรนัย เป็นการประเมินผลทั้งผลผลิตและกระบวนการ โดยมีทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ซึ่งจะประเมินได้จากการสังเกตโดยตรงจากการปฏิบัติของนักเรียน การทำรายงาน รวมทั้งการทำโครงการ
- ดังนั้นในการวัดและประเมินผลทางภาษา ผู้สอนต้องกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจนก่อนว่าต้องการวัดอะไรบ้าง แล้วจึงตัดสินใจเลือกใช้เทคนิคการทดสอบให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด และครอบคลุมทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน รวมทั้งองค์ประกอบของการวัดและประเมินผลทั้ง 4 ประการ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของกระทรวงศึกษาธิการ (2548: 65) ในการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของผู้สอนที่ผ่านการอบรมภาษาจีน ณ มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีความเห็นด้วยอย่างมากในการวัดและประเมินผล โดยใช้วิธีที่หลากหลาย สามารถวัดผลได้ครอบคลุมผลการเรียนรู้ และสามารถนำผลการประเมินมาปรับปรุงและพัฒนาได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษางานวิจัยของ ดารณี ต้นดวงศรีไชยชาญ (2537: บทคัดย่อ) เรื่องการนำเสนอ โครง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สำหรับครูภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดกองศิลปศึกษา กรมศิลปากร พบว่า การวัดผลทางภาษาควรใช้การสังเกตจากการฝึกปฏิบัติทั้ง 4 ทักษะการวัดผล ควรคำนึงถึงการทดสอบ

รายจุดประสงค์ด้วย ในขณะที่งานวิจัยของ ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์ (2547: 82) ที่ศึกษาเรื่องการจัด การเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานครตามความคิดเห็นของนิสิต พบว่า ในด้านการวัดและประเมินผลนักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในด้านการวัดและ ประเมินผลต่างกัน โดยนักศึกษาสาขาวิชาการโรงแรมและบริการมีความเห็นว่าเหมาะสมในระดับมากกว่า นักศึกษาสาขาวิชาการตลาดและธุรกิจค้าปลีก อาจเป็นเพราะการวัดและประเมินผลครอบคลุมทักษะ ทั้ง 4 ด้าน และมีการวัดและประเมินผลในขณะที่เรียน

5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน

สถาบันอุดมศึกษาพึงจัดปัจจัยเกื้อหนุน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ มีอาคารที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนในหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นแบบกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็กและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีห้องสมุด หนังสือ วารสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ มีสื่อการเรียนการสอน และอุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการสืบค้นและสามารถแสวงหาความรู้ มีบรรยากาศโดยรอบที่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้ของผู้เรียน (สำนักงานมาตรฐานอุดมศึกษา. 2541: 13) ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 14) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมมีผลกระทบต่อ การเรียนการสอน เช่น สภาพอันแออัดภายในห้องเรียน ความร้อน เป็นต้น ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ เป็นผลกระทบต่อ การเรียนการสอน ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนไม่อยากเรียน และ ผู้สอนเกิดความไม่สบายใจที่จะสอน

นอกจากนี้ ประดิษฐ์ คุณรัตน์ (2539: 3 – 4) ได้ให้ความหมายของอาคารสถานที่ไว้ว่า อาคารสถานที่ หมายถึง สิ่งก่อสร้างภายในสถานศึกษา ซึ่งใช้ในการเรียนการสอนหรือปฏิบัติกิจกรรมการเรียน การสอนต่างๆ

บุญช่วย จินดาประพันธ์ (2536: 19 – 20) ให้หลักการในการก่อสร้างอาคารสถานที่ไว้ ดังนี้

1. พิจารณาถึงความต้องการใช้อาคารให้ถี่ถ้วน และใช้ประโยชน์ได้หลายทาง ควรคำนึงถึงจำนวนของผู้เรียน วัยของผู้เรียน
2. พิจารณาหลักสถาปัตยกรรมให้สวยงาม ทนทาน ปลอดภัยและสะดวก รวมทั้งการถ่ายเทของ อากาศ และความสว่าง
3. พิจารณาถึงครุภัณฑ์ในอาคารเรียน คือ การพิจารณาว่าต้องใช้ครุภัณฑ์แบบใดจึงจะเหมาะสมกับประโยชน์ที่จะใช้ในแต่ละอย่าง

นอกจากอาคารสถานที่แล้ว สื่อและอุปกรณ์ยังมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอน ดังที่ กิดานันท์ มลิทอง (2536: 83) ได้ให้ความเห็นว่า สื่อการเรียนการสอนจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียน การสอน ดังนี้

1. เป็นสิ่งที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนได้ง่ายขึ้น

2. สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน ทำให้เกิดความสนุกและไม่เบื่อหน่ายในการเรียน

3. การใช้สื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกัน และมีประสบการณ์ร่วมกัน

4. ช่วยให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ สื่อและอุปกรณ์ถือได้ว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา ทั้ง 4 ด้านอย่างยิ่ง ในการเลือกสื่อและอุปกรณ์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนจึงมีความสำคัญ ดังที่ ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549: 20 – 23) กล่าวถึงการจัดหาสื่อและอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า การเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ต้องคำนึงถึงหลักสูตรของรายวิชานั้นๆ ต้องเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตร และเลือกใช้อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วารสาร รูปภาพ สื่อเทคโนโลยีต่างๆ โดยการเลือกสื่อที่ดีต้องประกอบด้วย

คุณภาพของสื่อ 3 ประการ ได้แก่ ความแข็งแรง ความเบา และความโปร่งแสง

1. 3 มิติ ได้แก่ มิติด้านภาษา มิติด้านสังคม มิติด้านลักษณะเฉพาะ

2. 4 ส่วนประกอบ ได้แก่ โอกาสในการใช้ ตัวอย่างในการใช้ คำศัพท์ และ

โครงสร้าง

นอกจากสื่อและอุปกรณ์ดังกล่าวแล้ว ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ยังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยเกื้อหนุนที่สำคัญต่อการนำความรู้ภาคทฤษฎีทางภาษามาใช้ในการปฏิบัติ และมีความจำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก ดังที่ ขนิษฐกัญญา วินิจนัยกุล; อรุณี วิริยะจิตตรา; และ วันเพ็ญชัยกิมงคล (2545: 66) กล่าวว่า ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน เนื่องจากนักศึกษาจะสามารถใช้ความรู้ที่เรียนมาฝึกปฏิบัติ หรือค้นคว้าความรู้ใหม่ๆ ด้วยตนเองได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า ปัจจัยเกื้อหนุนต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอาคารสถานที่ในการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมโดยรอบของสถานศึกษา สื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์ ตำราต่างๆ ห้องปฏิบัติการทางภาษา ล้วนมีความจำเป็น ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ มีส่วนช่วยสนับสนุนให้การเรียนการสอนภาษา ต่างประเทศประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย

จากการศึกษางานวิจัยของของ วันวิสาข์ เพ็ชรรัตน์มณี (2548: บทคัดย่อ) เรื่องการใช้สื่อวีดิทัศน์ประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล คณะเกษตรศาสตร์นครศรีธรรมราช พบว่า หลังจากการใช้สื่อวีดิทัศน์ประกอบการสอน นักศึกษามีความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ จากการศึกษาวิจัยของ ชลธิชา นางาม (2551: 42) เรื่องการศึกษาปัญหาและอุปสรรคด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ของนักศึกษา และอาจารย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนในระดับปานกลาง

โดยเห็นว่า ห้องเรียนและอุปกรณ์ในห้องเรียน สื่อเทคโนโลยีในห้องสมุดมีน้อย สภาพอุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการไม่พร้อมใช้งาน ในขณะที่อาจารย์มีความ เห็นในระดับปานกลางเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านอาคารเรียนที่มีเสียงดัง ทำให้นักศึกษาฟังอาจารย์สอนไม่ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาวรเชษฐ์ รมจันทร์อินทร์ (2546: 67) จากการศึกษาปัญหาการเรียนของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พบว่า นิสิตมีปัญหาการเรียน การสอนด้านสื่อ อุปกรณ์ในระดับมาก โดยเห็นว่า สื่อ อุปกรณ์ เครื่องมือสำหรับใช้ประกอบการเรียนการสอนคือยประสิทธิภาพ จำนวนสื่อ อุปกรณ์มีไม่เพียงพอต่อจำนวนนิสิต

การศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

1. เพศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในปัจจัยด้านเพศที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จากงานวิจัยของ ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์ (2547: 73) ในการศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา จำแนกตามเพศ พบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ทั้งโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน โดยมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนว่า มีความเหมาะสมในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชณี ใฝ่ฟ้า (2546: บทคัดย่อ) ในการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง พบว่า นักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง มีปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แต่ในการศึกษางานวิจัยของ วัชรวิศา หมัดป้องตัว (2545: บทคัดย่อ) เกี่ยวกับการศึกษาปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค พบว่า นักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นต่อปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาชาย และงานวิจัยของ พงศ์พรรณ สิ้นธุชัย (2534: 85 – 90) ในการศึกษาเรื่องปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ชั้นปีที่กำลังศึกษา

ชั้นปีที่กำลังศึกษาของผู้เรียนมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังการศึกษา งานวิจัยของ สุนทร หลุ่มประพันธ์ (2547: บทคัดย่อ) ในการศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านในระดับปานกลาง และมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมิหระ ศรีทันดร (2553: บทคัดย่อ) ในการศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม พบว่า

นายทหารชั้นประทวนกับนายทหารชั้นสัญญาบัตร มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

3. พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า พื้นฐานก่อนเข้าศึกษามีผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังงานวิจัยของ วัชรา หมัดป่องตัว (2545: บทคัดย่อ) ในการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค พบว่า นักศึกษาที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่จบการศึกษาจากโรงเรียน (กศน.) มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาก แต่นักศึกษาที่จบสายสามัญและจบสายอาชีพ มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง แต่งานวิจัยของประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์ (2547: บทคัดย่อ) พบว่า นักศึกษาที่มีพื้นฐานก่อนเข้าเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเรียนการสอนภาษาจีนจัดขึ้นโดยสาขาวิชาภาษาจีนในภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ เมื่อคณะมนุษยศาสตร์ได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2529 โดยได้เปิดดำเนินการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นวิชาโทในระยะแรก หลังจากนั้นได้มีการปรับปรุงหลักสูตรและเปิดรับนิสิตเข้าศึกษาวิชาเอกภาษาจีนในปีการศึกษา 2544 และในปัจจุบันมีการดำเนินการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาจีนเป็นวิชาเอกและวิชาโท โดยมีคณาจารย์ประจำสาขาวิชาทั้งสิ้น จำนวน 6 คน วุฒิการศึกษาปริญญาเอก 1 คน กำลังศึกษาปริญญาเอก 2 คน และวุฒิการศึกษาปริญญาโท 2 คน มีอาจารย์พิเศษชาวต่างชาติ 2 คน ร่วมกันผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ สอดคล้องกับนโยบายของชาติ สภาพสังคม และตลาดแรงงาน หลักสูตรที่เปิดสอนในปัจจุบัน มีรายละเอียดดังนี้

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน พ.ศ. 2552

ปรัชญา

เชี่ยวชาญภาษา เข้าใจวัฒนธรรม มีคุณธรรม สร้างความสำเร็จ การสื่อสาร และความสัมพันธ์อันดีในภูมิภาค

วัตถุประสงค์

1. เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีทักษะการสื่อสารภาษาตะวันออกอย่างมีประสิทธิภาพ กอปรด้วยคุณธรรมจริยธรรม
2. เพื่อให้บัณฑิตนำความรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมไปบูรณาการกับศาสตร์แขนงอื่นๆ เพื่อการอาชีพได้อย่างเหมาะสม

3. เพื่อให้บัณฑิตใช้องค์ความรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมตะวันออกในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและการศึกษาต่อในระดับสูง

4. เพื่อให้บัณฑิตสามารถถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก ที่ถูกต้องเหมาะสมให้แก่สังคม อันนำไปสู่การเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ

โครงสร้างหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตรวมอย่างน้อยตลอดหลักสูตร 132 หน่วยกิต

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	30	หน่วยกิต
1. กลุ่มภาษา	9	หน่วยกิต
1.1 ภาษาไทย	3	หน่วยกิต
1.2 ภาษาอังกฤษ	6	หน่วยกิต
2. กลุ่มวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี	6	หน่วยกิต
3. กลุ่มศิลปศาสตร์	15	หน่วยกิต
3.1 วิชาบังคับ	9	หน่วยกิต
3.2 วิชาเลือก	6	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ	72	หน่วยกิต
1. วิชาเฉพาะด้าน	12	หน่วยกิต
1.1 CN111 ภาษาจีน 1	3(3-0)	
1.2 CN112 ภาษาจีน 2	3(3-0)	
1.3 CN211 ภาษาจีน 3	3(3-0)	
1.4 CN212 ภาษาจีน 4	3(3-0)	
2. วิชาเอกบังคับ	24	หน่วยกิต
2.1 CN213 การสนทนา 1	3(3-0)	
2.2 CN214 การสนทนา 2	3(3-0)	
2.3 CN217 การอ่าน 1	3(3-0)	
2.4 CN218 การอ่าน 2	3(3-0)	
2.5 CN221 ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับจีน	3(3-0)	
2.6 CN311 ภาษาจีน 5	3(3-0)	
2.7 CN312 หนังสือภาษาจีน 1	3(3-0)	
2.8 CN314 การเขียน 1	3(3-0)	
3. วิชาเอกเลือก	36	หน่วยกิต
3.1 CN215 การฟัง-การพูด 1	3(3-0)	

3.2	CN216	การฟัง-การพูด 2	3(3-0)
3.3	CN222	วัฒนธรรมจีน	3(3-0)
3.4	CN313	หนังสือพิมพ์จีน 2	3(3-0)
3.5	CN315	การเขียน 2	3(3-0)
3.6	CN321	ประวัติศาสตร์จีน	3(3-0)
3.7	CN322	ความสัมพันธ์ไทย-จีน	3(3-0)
3.8	CN323	โครงสร้างภาษาจีน	3(3-0)
3.9	CN411	การแปล 1	3(3-0)
3.10	CN412	การแปล 2	3(3-0)
3.11	CN413	สุนทรพจน์จีน	3(3-0)
3.12	CN414	ภาษาจีนเพื่อธุรกิจ 1	3(3-0)
3.13	CN415	ภาษาจีนเพื่อธุรกิจ 2	3(3-0)
3.14	CN416	ภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว 1	3(3-0)
3.15	CN417	ภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว 2	3(3-0)
3.16	CN418	นวนิยายจีนสมัยใหม่	3(3-0)
3.17	CN421	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดีจีน	3(3-0)
3.18	CN422	วิวัฒนาการของวรรณคดีจีน	3(3-0)
3.19	CN423	ภาษาจีนโบราณประยุกต์	3(3-0)

หมวดวิชาโท 18 หน่วยกิต

หมวดวิชาเลือกเสรี 12 หน่วยกิต

หลักสูตรหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน พ.ศ. 2553

ปรัชญา

เชี่ยวชาญภาษา เข้าใจวัฒนธรรม มีคุณธรรม สร้างความสำเร็จ การสื่อสารและความสัมพันธ์
อันดีในภูมิภาค

วัตถุประสงค์

1. เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีทักษะการสื่อสารภาษาตะวันออกอย่างมีประสิทธิภาพ กอปรด้วย
คุณธรรมจริยธรรม
2. เพื่อให้บัณฑิตนำความรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมไปบูรณาการกับศาสตร์แขนงอื่นๆ
เพื่อการอาชีพได้อย่างเหมาะสม
3. เพื่อให้บัณฑิตใช้องค์ความรู้ทางภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก ในการแสวงหา
ความรู้เพิ่มเติมและการศึกษาต่อในระดับสูง

4. เพื่อให้บัณฑิตสามารถถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก ที่ถูกต้องเหมาะสมให้แก่สังคม อันนำไปสู่การเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ

โครงสร้างหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตรวมอย่างน้อยตลอดหลักสูตร 130 หน่วยกิต

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	30 หน่วยกิต
1. กลุ่มภาษา	9 หน่วยกิต
1.1 ภาษาไทย	3 หน่วยกิต
1.2 ภาษาต่างประเทศ	6 หน่วยกิต
2. กลุ่มวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และเทคโนโลยี	6 หน่วยกิต
3. กลุ่มศิลปศาสตร์	15 หน่วยกิต
3.1 วิชาบังคับ	9 หน่วยกิต
3.2 วิชาเลือก	6 หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะด้าน	94 หน่วยกิต
1. วิชาแกน	18 หน่วยกิต
1.1 OEN206 ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต	3(3-0)
1.2 OEN205 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังคมพหุวัฒนธรรม	3(3-0)
1.3 OLS 204 สภาพการณ์ปัจจุบันในโลกตะวันออก	3(3-0)
1.4 OLS 203 ภาษากับการสื่อสารต่างวัฒนธรรม	3(3-0)
1.5 OLS102 วัฒนธรรมสมัยนิยมในสังคมตะวันออก	3(3-0)
1.6 OLS101 ภูมิปัญญาและอารยธรรมตะวันออก	3(3-0)
2. วิชาบังคับ	45 หน่วยกิต
2.1 CHN232 การ- การพูดภาษาจีนเพื่อประสิทธิผล 2	3(3-0)
2.2 CHN233 การ- การพูดภาษาจีนเพื่อประสิทธิผล 3	3(3-0)
2.3 CHN241 การอ่านภาษาจีนเพื่อประสิทธิผล 1	3(3-0)
2.4 CHN251 การเขียนภาษาจีนเพื่อประสิทธิผล 1	3(3-0)
2.5 CHN262 วัฒนธรรมจีน	3(3-0)
2.6 CHN321 ไวยากรณ์ภาษาจีน	3(3-0)
2.7 CHN334 การฟัง – การพูดภาษาจีนเพื่อประสิทธิผล 4	3(3-0)
2.8 CHN364 จีนปัจจุบัน	3(3-0)
2.9 CHN214 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 4	3(3-0)
2.10 CHN213 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 3	3(3-0)

2.11 CHN161	ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจีน	3(3-0)
2.12 CHN131	การฟัง-การพูดภาษาจีนเพื่อประสิทธิผล 1	3(3-0)
2.13 CHN112	ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2	3(3-0)
2.1.4 CHN111	ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1	3(3-0)
2.1.5 CHN381	การแปลภาษาจีนเบื้องต้น	3(3-0)
3.	วิชาเลือก	36 หน่วยกิต
3.1 CHN242	การอ่านภาษาจีนเพื่อประสิทธิผล 2	3(3-0)
3.2 CHN252	การเขียนภาษาจีนเพื่อประสิทธิผล 2	3(3-0)
3.3 CHN488	หลักสูตรและการสอนภาษาจีน	3(3-0)
3.4 CHN487	ภาษาจีนเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	3(3-0)
3.5 CHN486	ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารมวลชน	3(3-0)
3.6 CHN343	การอ่านบทความภาษาจีน	3(3-0)
3.7 CHN344	การอ่านด้านจริยธรรมจีน	3(3-0)
3.8 CHN363	สุภาษิตและคำพังเพยจีน	3(3-0)
3.9 CHN365	ประวัติศาสตร์จีน	3(3-0)
3.10 CHN371	วรรณคดีจีนโบราณ	3(3-0)
3.11 CHN372	วรรณคดีจีนร่วมสมัยและสมัยใหม่	3(3-0)
3.12 CHN416	ภาษาจีนโบราณประยุกต์	3(3-0)
3.13 CHN482	การแปลภาษาจีนเพื่อธุรกิจ	3(3-0)
3.14 CHN483	การล่ามภาษาจีน	3(3-0)
3.15 CHN484	ภาษาจีนเพื่อธุรกิจ	3(3-0)
3.16 CHN485	ภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว	3(3-0)
4.	วิชาเสริมสร้างประสบการณ์	4 หน่วยกิต
4.1 OLS491	ประสบการณ์การศึกษาในประเทศตะวันออก	4(0-0)
4.2 OLS493	สหกิจศึกษา	6(0-0)
4.3 OLS492	การศึกษาอิสระทางตะวันออกศึกษา	4(0-0)
4.4 OLS494	โครงการอาชีพ	4(0-0)
หมวดวิชาเลือกเสรี		6 หน่วยกิต
นอกจากนี้สาขาวิชายังเปิดสอนหลักสูตรวิชาโทภาษาจีนด้วย ซึ่งมีรายวิชาในหลักสูตร		

รายวิชาโท

1. CN111 ภาษาจีน 1	3(3-0)
2. CN112 ภาษาจีน 2	3(3-0)
3. CN211 ภาษาจีน 3	3(3-0)
4. CN212 ภาษาจีน 4	3(3-0)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนให้มีคุณภาพนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบ ดังนี้ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน หากสถาบันอุดมศึกษาดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามองค์ประกอบด้านต่างๆ ดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพ จะส่งผลให้สามารถผลิตบัณฑิตได้ตามเป้าหมายและมีคุณภาพ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ และดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 102 คน นิสิตวิชาโท จำนวน 59 คน รวมทั้งสิ้น 161 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ได้แก่ นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 จำนวน 102 คน นิสิตวิชาโท จำนวน 59 คน รวมทั้งสิ้น 161 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์ต่างๆ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ และแบบสอบถามของ ประภาภรณ์ หาญคณะเศรษฐ (2547: 101 – 109) และ ชุตติกาญจน์ บุญญะริตติสุข (2546: 88 – 94)

2. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอคณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตร เพื่อพิจารณาและเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) แล้วจึงนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 ทั้งหมดจำนวน 30 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก โดยหา

ค่าร้อยละ 25 ของกลุ่มคะแนนสูง-กลุ่มคะแนนต่ำ จากนั้นใช้การทดสอบที (t-test) เพื่อคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.761 ขึ้นไป ไว้เป็นข้อคำถามเพื่อการวิจัย (Ferguson, 1981: 180) สำหรับข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่าเกณฑ์ ผู้วิจัยจะได้นำมาปรับปรุงเนื้อหาและสำนวนภาษาร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

5. นำแบบสอบถามไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach, 1970: 46) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .97

ลักษณะของแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิต ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน แบบสอบถามนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) 5 ระดับ ตามแบบของ ลิเคิร์ต (Likert Scale) และในตอนท้ายของแบบสอบถามแต่ละด้าน จะมีข้อคำถามแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

การให้คะแนนในการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักของคะแนน ดังนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.51 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.51 – 4.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับมาก

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมในระดับน้อย

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าการจัดการเรียนการสอน มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงคณบดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือนิสิตในการตอบแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กับนิสิต จำนวน 107 คน ด้วยตนเอง และรับคืนด้วยตนเอง
3. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ค่าข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตัวแปรอิสระที่ศึกษา โดยหาค่าความถี่ และ ค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. วิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรเพศ และสถานภาพในการเรียนภาษาจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffé)
4. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิด นำมาพิจารณารวบรวมข้อคิดเห็น จัดกลุ่มและแจกแจงความถี่ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย และนำไปใช้ประกอบการอภิปรายผลการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าความถี่
 - 1.2 ค่าร้อยละ

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามโดยใช้การทดสอบที (t-test)

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach, 1970: 46)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรเพศ และสถานภาพในการเรียนภาษาจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test)

3.2 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปร ชั้นปี พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffé)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้การแปลความหมายของข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาใน F - distribution
SS	แทน	ผลบวกของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความอิสระ (Degrees of Freedom)
p	แทน	ความน่าจะเป็นสถิติที่ใช้ทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่า ร้อยละ

ตอนที่ 2 การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน โดยรวมและเป็นรายด้าน โดยวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามตัวแปร เพศ และสถานภาพในการเรียนภาษาจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว

(One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffé)

ตอนที่ 4 การสรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการจัดและประเมินผลและด้านปัจจัยเกื้อหนุน โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และนำเสนอในเชิงบรรยาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ดังแสดงใน ตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรอิสระ

	ตัวแปรอิสระ	จำนวน (คน)	
		n = 161	ร้อยละ
เพศ			
	ชาย	27	16.8
	หญิง	134	83.2
	รวม	161	100.0

ชั้นปีที่ศึกษา			
	ชั้นปีที่ 1	33	20.5
	ชั้นปีที่ 2	71	44.1
	ชั้นปีที่ 3	22	13.7
	ชั้นปีที่ 4	35	21.7
	รวม	161	100.0

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวแปรอิสระ	จำนวน (คน)	
	n = 161	ร้อยละ
สถานภาพในการเรียนภาษาจีน		
วิชาเอก	102	63.4
วิชาโท	59	36.6
รวม	161	100.0

พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน		
สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาจีน	80	49.7
สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์สาขาอื่นๆ	38	23.6
สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์	43	26.7
รวม	161	100.0

จากตาราง 1 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนิสิตเพศหญิงจำนวน 134 คน (ร้อยละ 83.2) นิสิตเพศชาย จำนวน 27 คน (ร้อยละ 16.8) เมื่อพิจารณาชั้นปีที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 71 คน (ร้อยละ 44.1) นิสิตชั้นปีที่ 4 จำนวน 35 คน (ร้อยละ 21.7) นิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 33 คน (ร้อยละ 20.5) นิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 22 คน (ร้อยละ 13.7) เป็นนิสิตที่มีสถานภาพในการเรียนภาษาจีนเป็นวิชาเอก จำนวน 102 คน (ร้อยละ 63.4) นิสิตที่มีสถานภาพในการเรียนภาษาจีนเป็นวิชาโท จำนวน 59 คน (ร้อยละ 36.6) และนิสิตส่วนใหญ่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน จากการสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาจีน จำนวน 80 คน (ร้อยละ 49.7) นิสิตสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์จำนวน 43 คน (ร้อยละ 26.7) นิสิตสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์สาขาอื่นๆ จำนวน 38 คน (ร้อยละ 23.6)

ตอนที่ 2 การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลป ศาสตร บัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน โดยรวม และเป็นรายด้าน โดยวิเคราะห์หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังแสดงใน ตาราง 2 – 11

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน	นิสิต (n = 161)		ระดับความคิดเห็น
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านหลักสูตร	3.78	0.57	มาก
2. ด้านอาจารย์	4.16	0.56	มาก
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	3.68	0.60	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผล	3.89	0.59	มาก
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	3.43	0.76	ปานกลาง
รวม	3.80	0.52	มาก

จากตาราง 2 แสดงว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นๆ เหมาะสมในระดับมาก

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ

ข้อ	การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านหลักสูตร	นิสิต (n = 161)		ระดับ ความคิดเห็น
		\bar{X}	S.D.	
1.	รายวิชาในหลักสูตรจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก	3.92	0.83	มาก
2.	รายวิชาในหลักสูตรมีความต่อเนื่องกัน	3.74	0.79	มาก
3.	มีการจัดลำดับก่อน – หลังของเนื้อหาในแต่ละรายวิชาอย่างเหมาะสม	3.76	0.77	มาก
4.	เนื้อหาวิชาในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความสอดคล้องกัน/ สัมพันธ์กัน	3.79	0.75	มาก
5.	เนื้อหาในแต่ละรายวิชามีความเหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิต	3.88	0.70	มาก
6.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะในการฟังภาษาจีน	3.74	0.88	มาก
7.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะในการพูดภาษาจีน	3.68	0.93	มาก
8.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะในการอ่านภาษาจีน	4.06	0.74	มาก
9.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะการเขียนภาษาจีน	3.92	0.82	มาก
10.	เนื้อหาวิชามุ่งพัฒนาให้นิสิตสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการใช้ภาษาจีน	3.68	0.83	มาก
11.	เนื้อหาวิชาช่วยให้นิสิตสามารถนำความรู้ทางภาษาจีนไปใช้ในการสื่อสารในสังคมปัจจุบัน	3.80	0.89	มาก
12.	เนื้อหาวิชาช่วยให้นิสิตสามารถเลือกใช้ภาษาจีนได้เหมาะสมกับกาลเทศะ และสถานการณ์ต่างๆ	3.69	0.78	มาก
13.	เนื้อหาวิชามีความทันสมัย	3.61	0.85	มาก
14.	เนื้อหาวิชาตรงตามความต้องการของนิสิต	3.60	0.87	มาก
15.	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีเจตคติที่ดีต่อวัฒนธรรมประเพณีจีน	3.83	0.78	มาก
	รวม	3.78	0.57	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านหลักสูตร โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ทุกข้อเหมาะสมในระดับมาก

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาจารย์ เป็นรายชื่อ

ข้อ	การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านอาจารย์	นิสิต (n = 161)		ระดับ ความคิดเห็น
		\bar{X}	S.D.	
16	อาจารย์มีคุณวุฒิตรงตามวิชาที่สอน	4.24	0.73	มาก
17	อาจารย์มีความรู้ ความสามารถด้านภาษาจีนเป็นอย่างดี	4.31	0.70	มาก
18	อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรม ประเพณีของประเทศจีนอย่างถ่องแท้	4.29	0.69	มาก
19	อาจารย์มีทักษะการฟังภาษาจีนดี	4.39	0.68	มาก
20	อาจารย์มีทักษะการพูดภาษาจีนดี	4.32	0.76	มาก
21	อาจารย์มีทักษะการอ่านภาษาจีนดี	4.39	0.67	มาก
22	อาจารย์มีทักษะการเขียนภาษาจีนดี	4.27	0.66	มาก
23	อาจารย์สามารถสอนหลักภาษาจีนให้นิสิตเข้าใจได้ง่าย	3.91	0.81	มาก
24	อาจารย์สอนตรงตามเนื้อหาวิชาที่กำหนด	4.12	0.79	มาก
25	อาจารย์สามารถอธิบายข้อสงสัยให้แก่นิสิตได้ดี	4.02	0.84	มาก
26	อาจารย์มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมระหว่างการสอน	4.24	0.74	มาก
27	อาจารย์มีความตั้งใจสอนอย่างดี	4.46	0.64	มาก
28	อาจารย์ให้ความสนใจนิสิตทุกคนอย่างทั่วถึง	4.19	0.77	มาก
29	อาจารย์มีความเป็นมิตรกับนิสิตระหว่างการเรียนการสอนอาจารย์	4.34	0.80	มาก
30	ให้กำลังใจนิสิตเมื่อประสบปัญหาในการเรียน	3.99	0.75	มาก
31	จำนวนอาจารย์ชาวไทยมีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน	3.80	0.85	มาก
32	จำนวนอาจารย์ชาวจีนมีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน	3.43	0.96	มาก
	รวม	4.16	0.56	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านอาจารย์โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าเหมาะสมในระดับมาก ทุกข้อ

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ

ข้อ	การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	นิสิต (n = 161)		ระดับ ความคิดเห็น
		\bar{X}	S.D.	
33	อาจารย์ชี้แจงจุดมุ่งหมายและขอบเขตของแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน			
34	อาจารย์สามารถเลือกใช้วิธีการสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา	3.88	0.67	มาก
35	อาจารย์สามารถเลือกใช้วิธีการสอนได้เหมาะสมกับระดับความรู้ของนิสิต	3.94	0.69	มาก
36	อาจารย์จัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	3.83	0.83	มาก
37	อาจารย์กระตุ้นให้นิสิตมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน	3.83	0.84	มาก
38	การเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ส่งเสริมให้นิสิตทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้นิสิตร่วมกันคิด และช่วยเหลือกัน	3.96	0.85	มาก
39	วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน สามารถพัฒนา เจตคติที่ดีต่อภาษาจีน	3.72	0.81	มาก
40	มีการจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียนปกติให้แก่นิสิตที่มีปัญหาทางการเรียน	3.90	0.77	มาก
41	อาจารย์หาความรู้ใหม่ๆ เพื่อนำมาเสริมในการเรียนการสอนอยู่เสมอ	3.35	1.03	ปานกลาง
42	อาจารย์ทบทวนความรู้เดิมที่นิสิตได้เรียนไปแล้วก่อนเริ่มสอนเนื้อหาใหม่	3.81	0.86	มาก
43	อาจารย์สรุปบทเรียนเมื่อเสร็จสิ้นการสอนทุกครั้ง	3.63	0.91	มาก
44	อาจารย์ใช้เทคนิคการสอนภาษาที่เข้าใจง่าย	3.52	0.84	มาก
45	อาจารย์ยกตัวอย่างประกอบการอธิบายอย่างชัดเจน	3.84	0.85	มาก
46	มีการจัดการเรียนการสอนโดยกระตุ้นให้นิสิตคิด ตัดสินใจตอบคำถามด้วยตนเอง	3.95	0.83	มาก
47	มีการจัดการเรียนการสอนโดยกระตุ้นให้นิสิตคิด ตัดสินใจตอบคำถามด้วยตนเอง	3.82	0.83	มาก
48	มีการใช้วิธีการสอนโดยให้นิสิตเขียนตามคำบอกเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิต	3.61	0.83	มาก
		4.02	0.87	มาก

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อ	การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	นิสิต (n = 161)		ระดับ ความคิดเห็น
		\bar{X}	S.D.	
49	มีการใช้วิธีการสอนโดยให้นิสิตเขียนบทสนทนาโต้ตอบในเรื่อง ต่างๆ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาจีนของนิสิต	3.87	0.84	มาก
50	มีการให้นิสิตเขียนเรียงความในขณะที่เรียน เพื่อพัฒนาทักษะ การเขียนภาษาจีนของนิสิต	3.49	0.88	ปานกลาง
51	มีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นิสิตได้แสดงออกโดยใช้ความรู้ ทางภาษาจีนที่ได้เรียนมา	3.66	0.91	มาก
52	การจัดกิจกรรมเสริม เช่น การจัดนิทรรศการ งานเทศกาลต่างๆ ตามวัฒนธรรมจีน เพื่อให้นิสิตเข้าใจยิ่งขึ้น	3.39	0.92	ปานกลาง
53	มีการจัดกิจกรรมให้นิสิตได้ร้องเพลง เพื่อฝึกการออกเสียงภาษาจีน	3.07	1.05	ปานกลาง
54	มีการจัดกิจกรรมให้นิสิตแสดงละคร เพื่อความเข้าใจในวรรณคดีจีน ยิ่งขึ้น	3.04	1.07	ปานกลาง
55	มีการให้นิสิตทำแบบฝึกหัดเพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียนดี ยิ่งขึ้น	4.04	0.83	มาก
56	มีการใช้บทประพันธ์ โคลง กลอน เพื่อฝึกทักษะการอ่าน และ การแปลภาษาจีน	3.22	0.96	ปานกลาง
	รวม	3.68	0.60	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนโดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เหมาะสมในระดับปานกลาง ได้แก่ ข้อ 40, 50, 52, 53, 54 และข้อ 56 ส่วนข้ออื่นๆ เหมาะสมในระดับมาก

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านการวัดและประเมินผล เป็นรายชื่อ

ข้อ	การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านการวัดและประเมินผล	นิสิต (n = 161)		ระดับ ความคิดเห็น
		\bar{X}	S.D.	
57	ข้อสอบตรงตามเนื้อหาที่เรียน	3.91	0.79	มาก
58	การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของรายวิชา ข้อสอบสามารถวัดความรู้ความเข้าใจของนิสิตได้ดี	3.88	0.69	มาก
59	เกณฑ์การให้คะแนนมีความชัดเจน	3.86	0.82	มาก
60	การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม	3.88	0.79	มาก
61	ข้อสอบที่ใช้ในการวัดและประเมินผลทางการเรียนภาษาจีนมีความ	3.93	0.80	มาก
62	หลากหลาย เช่น มีทั้งข้อสอบตัวเลือก เต็มคำ การเขียนเรียงความ เป็นต้น			
63	อาจารย์จัดการประเมินความสามารถในการสื่อสารของนิสิต โดย ทดสอบการฟัง และการพูด	3.96	0.75	มาก
64	อาจารย์จัดการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาจีนที่ถูกต้อง โดยการทดสอบข้อเขียน	3.99	0.81	มาก
65	อาจารย์จัดการประเมินผลการปฏิบัติงานในรายวิชา เช่นการทำ รายงาน การนำเสนอรายงาน	4.01	0.75	มาก
66	อาจารย์วัดพัฒนาการทางภาษาจีนของนิสิตระหว่างเรียน	3.68	0.72	มาก
67	อาจารย์ประเมินความสามารถของนิสิตครอบคลุมทุกทักษะ ทั้งการ ฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	3.88	0.82	มาก
68	อาจารย์แจ้งผลการวัดและประเมินให้แก่นิสิตทุกครั้งหลังการวัดและ ประเมินผล	3.98	0.77	มาก
		3.73	0.91	มาก
	รวม	3.89	0.59	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านการวัดและประเมินผลโดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อเหมาะสมในระดับมาก

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดัชนีปัจจัยเกื้อหนุน เป็นรายชื่อ

ข้อ	การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ดัชนีปัจจัยเกื้อหนุน	นิสิต (n = 161)		ระดับ ความคิดเห็น
		\bar{X}	S.D.	
69	สื่อการเรียนการสอนที่ใช้มีความทันสมัย	3.67	0.87	มาก
70	ภาพยนตร์จีนที่นำมาให้นิสิตชมสามารถพัฒนาทักษะการฟัง	3.34	0.96	ปานกลาง
71	เพลงจีนที่นำมาให้นิสิตฟัง สามารถพัฒนาทักษะการฟังได้			
72	บทเรียนภาษาจีนจาก ซี ดี รอม ที่ใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง	3.27	0.97	ปานกลาง
	ช่วยพัฒนาทักษะการฟังของนิสิต	3.31	0.98	ปานกลาง
73	สาขาวิชาจัดห้องปฏิบัติการทางภาษาเพียงพอกับการเรียนการสอน	3.55	0.93	มาก
74	สาขาวิชาจัดหาหนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาจีน และประเทศจีน			
	เพียงพอกับจำนวนนิสิต	3.64	0.91	มาก
75	สาขาวิชาจัดหาสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งภาษาไทย และภาษาจีนให้นิสิตได้			
	ศึกษาค้นคว้าอย่างทั่วถึง	3.43	1.04	ปานกลาง
76	สาขาวิชาจัดหานิตยสารภาษาจีนเพื่อจูงใจให้นิสิตฝึกและพัฒนา			
	ทักษะการอ่านได้ดียิ่งขึ้น	3.30	0.99	ปานกลาง
77	สาขาวิชาจัดอุปกรณ์ที่เอื้อให้นิสิตได้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม	3.27	0.99	ปานกลาง
78	สาขาวิชาจัดสภาพของห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น ห้องเรียน			
	สะอาด มีแสงสว่างเพียงพอ	3.68	0.90	มาก
79	สาขาวิชาจัดให้มีนิสิตแลกเปลี่ยนระหว่างนิสิตไทยกับนิสิตจีน เพื่อ			
	พัฒนาทักษะทางด้านภาษาจีน	3.29	1.06	ปานกลาง
	รวม	3.43	0.76	ปานกลาง

จากตาราง 7 นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ดัชนีปัจจัยเกื้อหนุนโดยรวมว่าเหมาะสมในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่าเหมาะสมในระดับมากได้แก่ข้อ 69, 73, 74 และข้อ 78 ส่วนข้ออื่นๆ เหมาะสมในระดับปานกลาง

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน	เพศชาย (n = 27)			เพศหญิง (n = 134)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านหลักสูตร	3.92	0.58	มาก	3.75	0.56	มาก
2. ด้านอาจารย์	4.17	0.67	มาก	4.16	0.54	มาก
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	3.78	0.69	มาก	3.67	0.58	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผล	3.98	0.67	มาก	3.87	0.57	มาก
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	3.46	0.85	ปานกลาง	3.43	0.74	ปานกลาง
รวมทุกด้าน	3.87	0.60	มาก	3.79	0.50	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็น รายด้าน พบว่า ด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสม ในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นๆ เหมาะสมในระดับมาก

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน	ชั้นปีที่ศึกษา											
	ชั้นปีที่ 1 (n = 33)			ชั้นปีที่ 2 (n = 71)			ชั้นปีที่ 3 (n = 22)			ชั้นปีที่ 4 (n = 35)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านหลักสูตร	4.12	0.44	มาก	3.81	0.58	มาก	3.35	0.42	ปานกลาง	3.68	0.54	มาก
2. ด้านอาจารย์	4.52	0.39	มากที่สุด	4.21	0.53	มาก	3.77	0.39	มาก	3.97	0.63	มาก
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	3.96	0.44	มาก	3.73	0.62	มาก	3.37	0.59	ปานกลาง	3.53	0.55	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผล	4.11	0.52	มาก	3.86	0.64	มาก	3.77	0.56	มาก	3.82	0.52	มาก
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	3.70	0.49	มาก	3.52	0.77	มาก	3.25	0.88	ปานกลาง	3.12	0.74	ปานกลาง
รวมทุกด้าน	4.10	0.33	มาก	3.84	0.53	มาก	3.49	0.49	ปานกลาง	3.64	0.51	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านอาจารย์เหมาะสมในระดับมากที่สุด ส่วนด้านอื่นๆ เหมาะสมในระดับมาก

นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านว่าเหมาะสมในระดับมาก

นิสิตชั้นปีที่ 3 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านอาจารย์และด้านการวัดและประเมินผลเหมาะสมในระดับมาก ส่วนด้านอื่นๆ เหมาะสมในระดับปานกลาง

นิสิตชั้นปีที่ 4 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นๆ เหมาะสมในระดับมาก

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามสถานภาพในการเรียนภาษาจีน

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน	สถานภาพในการเรียนภาษาจีน					
	วิชาเอก (n = 102)			วิชาโท (n = 59)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านหลักสูตร	3.74	0.56	มาก	3.85	0.58	มาก
2. ด้านอาจารย์	4.10	0.58	มาก	4.26	0.51	มาก
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	3.63	0.56	มาก	3.78	0.65	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผล	3.89	0.56	มาก	3.89	0.63	มาก
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	3.43	0.74	ปานกลาง	3.43	0.78	ปานกลาง
รวมทุกด้าน	3.76	0.50	มาก	3.87	0.54	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่า นิสิตที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาเอก และนิสิตที่เรียนภาษาจีนเป็นวิชาโท มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นๆ เหมาะสมในระดับมาก

ตาราง 11 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน

การจัดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน	พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน								
	สำเร็จการศึกษา ม. ปลาย สายศิลป์ภาษาจีน (n = 80)			สำเร็จการศึกษา ม. ปลาย สายศิลป์ภาษาอื่นๆ (n = 38)			สำเร็จการศึกษา ม. ปลายสาย วิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ (n = 43)		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านหลักสูตร	3.89	0.55	มาก	3.65	0.60	มาก	3.68	0.54	มาก
2. ด้านอาจารย์	4.23	0.53	มาก	4.07	0.58	มาก	4.11	0.59	มาก
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรม									
การเรียนการสอน	3.79	0.56	มาก	3.59	0.58	มาก	3.58	0.66	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผล	3.96	0.55	มาก	3.77	0.57	มาก	3.87	0.66	มาก
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	3.55	0.74	มาก	3.26	0.72	ปานกลาง	3.36	0.80	ปานกลาง
รวมทุกด้าน	3.89	0.48	มาก	3.69	0.53	มาก	3.73	0.55	มาก

จากตาราง 11 แสดงว่า นิสิตที่สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาจีน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวม และในแต่ละด้านว่าเหมาะสมในระดับมาก

นิสิตที่สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาอื่นๆ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นๆ เหมาะสมในระดับมาก

นิสิตที่สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นๆ เหมาะสมในระดับมาก

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ และสถานภาพในการเรียนภาษาจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffé) ดังแสดงใน ตาราง 12 – 20

ตาราง 12 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้านจำแนกตามเพศ

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน	เพศชาย (n = 27)		เพศหญิง (n = 134)		t	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านหลักสูตร	3.92	0.58	3.75	0.56	1.37	.171
2. ด้านอาจารย์	4.17	0.67	4.16	0.54	0.09	.929
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	3.78	0.69	3.67	0.58	0.89	.374
4. ด้านการวัดและประเมินผล	3.98	0.67	3.87	0.57	0.83	.407
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	3.46	0.85	3.43	0.74	0.19	.849
รวมทุกด้าน	3.87	0.60	3.79	0.50	0.80	.425

จากตาราง 12 แสดงว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ในทุกด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

การจัดการเรียนการสอน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	3	8.36	2.79	10.18	.001
	ภายในกลุ่ม	157	43.00	0.27		
	รวม	160	51.36			
2. ด้านอาจารย์	ระหว่างกลุ่ม	3	8.93	2.98	11.27	.001
	ภายในกลุ่ม	157	41.48	0.26		
	รวม	160	50.41			
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3	5.81	1.94	5.98	.001
	ภายในกลุ่ม	157	50.86	0.32		
	รวม	160	56.67			
4. ด้านการวัดและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	3	2.23	0.74	2.22	.088
	ภายในกลุ่ม	157	52.69	0.34		
	รวม	160	54.92			
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	ระหว่างกลุ่ม	3	7.03	2.34	4.36	.006
	ภายในกลุ่ม	157	84.27	0.54		
	รวม	160	91.30			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	6.00	2.00	8.57	.001
	ภายในกลุ่ม	157	36.64	0.23		
	รวม	160	42.64			

จากตาราง 13 แสดงว่า นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านปัจจัยเกื้อหนุนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการวัดและประเมินผล ไม่พบความแตกต่าง

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ่ ดังแสดงในตาราง 14 – 18

ตาราง 14 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่

โดยรวม	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		4.10	3.84	3.49	3.64
ชั้นปีที่ 1	4.10			*	*
ชั้นปีที่ 2	3.84			*	
ชั้นปีที่ 3	3.49				
ชั้นปีที่ 4	3.64				

จากตาราง 14 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 15 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่

ด้านหลักสูตร	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		4.12	3.81	3.35	3.68
ชั้นปีที่ 1	4.12		*	*	*
ชั้นปีที่ 2	3.81			*	
ชั้นปีที่ 3	3.35				
ชั้นปีที่ 4	3.68				

จากตาราง 15 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านหลักสูตรแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 2 นิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 16 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาจารย์ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่

ด้านอาจารย์	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		4.52	4.21	3.77	3.97
ชั้นปีที่ 1	4.52		*	*	*
ชั้นปีที่ 2	4.21			*	
ชั้นปีที่ 3	3.77				
ชั้นปีที่ 4	3.97				

จากตาราง 16 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านอาจารย์แตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 2 นิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 17 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่

ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		3.96	3.73	3.37	3.53
ชั้นปีที่ 1	3.96			*	*
ชั้นปีที่ 2	3.73				
ชั้นปีที่ 3	3.37				
ชั้นปีที่ 4	3.53				

จากตาราง 17 แสดงว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 18 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านปัจจัยเกื้อหนุน จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา เป็นรายคู่

ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	\bar{X}	ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
		3.70	3.52	3.25	3.12
ชั้นปีที่ 1	3.70				*
ชั้นปีที่ 2	3.52				
ชั้นปีที่ 3	3.25				
ชั้นปีที่ 4	3.12				

จากตาราง 18 แสดงว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ด้านปัจจัยเกื้อหนุนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 19 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามสถานภาพในการเรียนภาษาจีน

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน	สถานภาพในการเรียนภาษาจีน				t	p
	วิชาเอก (n = 102)		วิชาโท (n = 59)			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านหลักสูตร	3.73	0.56	3.85	0.58	-1.21	.227
2. ด้านอาจารย์	4.10	0.58	4.26	0.51	-1.82	.070
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	3.63	0.56	3.78	0.65	-1.55	.123
4. ด้านการวัดและประเมินผล						
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	3.89	0.56	3.89	0.63	0.05	.964
	3.43	0.74	3.43	0.78	-0.01	.995
รวมทุกด้าน	3.76	0.50	3.87	0.54	-1.21	.228

จากตาราง 19 แสดงว่า นิสิตวิชาเอกและนิสิตวิชาโทมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตวิชาเอกและนิสิตวิชาโทมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนในทุกด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 20 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน

การจัดการเรียนการสอน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	2.05	1.02	3.28	.040
	ภายในกลุ่ม	158	49.31	0.31		
	รวม	160	51.36			
2. ด้านอาจารย์	ระหว่างกลุ่ม	2	0.76	0.38	1.20	.303
	ภายในกลุ่ม	158	49.65	0.31		
	รวม	160	50.41			
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.64	0.82	2.35	.099
	ภายในกลุ่ม	158	55.03	0.35		
	รวม	160	56.67			
4. ด้านการวัดและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	0.96	0.48	1.41	.247
	ภายในกลุ่ม	158	53.96	0.34		
	รวม	160	54.92			
5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	ระหว่างกลุ่ม	2	2.47	1.23	2.19	.115
	ภายในกลุ่ม	158	88.83	0.56		
	รวม	160	91.30			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.43	0.72	2.75	.067
	ภายในกลุ่ม	158	41.21	0.26		
	รวม	160	42.64			

จากตาราง 20 แสดงว่า นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ่ พบว่า ไม่มีคู่ใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่เกิดจากกระบวนการสุ่มไม่มากพอที่จะทำให้แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญก็เป็นได้

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน จากแบบสอบถามปลายเปิด โดยวิธีการแจกแจงความถี่และนำเสนอในเชิงบรรยาย ดังแสดงใน ตาราง 21

ตาราง 21 ค่าความถี่ของความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน จากแบบสอบถามปลายเปิด

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	ความถี่ของคำตอบ (f)
ด้านหลักสูตร	
1. ควรจัดระบบหลักสูตรให้ดีขึ้น ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างหลักสูตรบ่อยครั้ง	9
2. ควรปรับปรุงเนื้อหา มีการเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยากอย่างเหมาะสม โดยเริ่มจากพื้นฐานให้นิสิตเข้าใจเป็นอย่างดี และเน้นการพูด อ่าน เขียน สนทนา	7
3. ควรจัดจำนวนหน่วยกิตให้เหมาะสมในแต่ละภาคเรียน	5
4. วิชาเอกเลือกเปิดให้เล็กน้อย จนกลายเป็นวิชาเอกบังคับเลือก ควรเปิดรายวิชาให้หลากหลาย และดึงดูดความสนใจของนิสิต เช่น วิชาการเขียนพู่กันจีน	4
5. ควรจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษร่วมด้วย เพิ่มรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK)	2

ตาราง 21 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	ความถี่ของ คำตอบ (f)
ด้านอาจารย์	12
1. ควรเพิ่มจำนวนอาจารย์ชาวจีน	
2. ในแต่ละรายวิชาไม่ควรเปลี่ยนอาจารย์ผู้สอนบ่อย ควรเลือกอาจารย์ที่มีทักษะการสอนตรงตามรายวิชานั้นๆ และหาความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ	4
3. อาจารย์ไม่ใส่ใจการสอนเท่าที่ควร	3
ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน	
1. ควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษามีโอกาสสนทนากับคนจีน เพื่อฝึกทักษะการฟัง และสำเนียงของตนเอง	12
2. ควรจัดกิจกรรมเสริมนอกสถานที่เพื่อเพิ่มศักยภาพด้านภาษาจีนของนิสิต เพื่อให้นิสิตได้ฝึกใช้ภาษาจีนมากขึ้นและรู้จักประเทศจีนเป็นอย่างดี เช่น กิจกรรมเกี่ยวกับงานเทศกาลของจีน คู่ละครจีน(จิว)	10
3. ควรแทรกคำศัพท์ที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ฝึกสนทนาประโยคที่สามารถนำไปใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน และเหมาะสมสำหรับนักท่องเที่ยว	6
4. ควรมีกิจกรรมระหว่างเรียน เช่น แสดงละคร ร้องเพลง มีการฝึกปฏิบัติ ไม่นั่งสอนเนื้อหาเพียงอย่างเดียว	5
5. ควรมีการสอนพิเศษเพิ่มเติมในเรื่องของไวยากรณ์	3
6. ควรมีความรู้ใหม่ๆ สอดแทรกให้นักศึกษาระหว่างเรียนเสมอ	2
ด้านการวัดและประเมินผล	
1. บางครั้งข้อสอบยากเกินไป	7
2. บ้างครั้งข้อสอบไม่ตรงตามเนื้อหาวิชาที่เรียน	4

ตาราง 21 (ต่อ)

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม	ความถี่ของ คำตอบ (f)
ด้านปัจจัยเกื้อหนุน	
1. ควรมีทุนแลกเปลี่ยนนิสิตให้ไปศึกษาที่ประเทศจีน มีโครงการให้นิสิตในหลักสูตร ไปศึกษาที่ประเทศจีนเป็นการบังคับ	14
2. จำนวนนิสิตในแต่ละรายวิชามากเกินไป ห้องเรียนมีขนาดเล็ก อัดอัด ไม่เหมาะสมในการเรียน	9
3. ควรจัดทำเอกสารประกอบการเรียนให้ดีขึ้น มีหนังสือเฉพาะในแต่ละรายวิชาไม่เป็นเอกสารที่ถ่ายสำเนาตามความต้องการอาจารย์	4
4. ควรมีห้องสมุดเฉพาะของภาษาจีน	3
5. ควรมีสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เช่น วีซีดี สื่อสิ่งพิมพ์	3

จากตาราง 21 แสดงว่า นิสิตมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านหลักสูตร ควรจัดระบบหลักสูตรให้ดีและมีความแน่นอน ปรับปรุงและจัดเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยาก ให้เหมาะสม รวมทั้งจัดจำนวนหน่วยกิตในแต่ละภาคเรียนให้เหมาะสม มีรายวิชาเลือกเสรีที่หลากหลาย รายวิชาที่เปิดสอนควรมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (HSK) ด้านอาจารย์ ควรเพิ่มจำนวนอาจารย์ชาวจีน จัดหาอาจารย์ที่เหมาะสมในการสอนรายวิชานั้นๆ และอาจารย์ควรใส่ใจการสอน ใส่ใจนิสิตและให้คำแนะนำปรึกษา ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ควรจัดกิจกรรมให้นิสิต ได้มีโอกาสสนทนากับคนจีนเพื่อฝึกการใช้ภาษาจีน มีกิจกรรมเสริมนอกสถานที่ สอดแทรกคำศัพท์ที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันในระหว่างคาบเรียน มีกิจกรรมระหว่างเรียน และมีการสอนพิเศษเพิ่มเติมในเรื่องของ ไวยากรณ์ ด้านการวัดและประเมินผล ข้อเสนอที่มีความยากเกินไป ข้อเสนอไม่ตรงตามเนื้อหาวิชา ด้านปัจจัยเกื้อหนุน ควรจัดให้มีทุนแลกเปลี่ยนนิสิตไปศึกษาที่ประเทศจีนหรือมีโครงการให้นิสิตในหลักสูตรไปศึกษาที่ประเทศจีนเป็นการบังคับ ขนาดของห้องเรียนไม่เหมาะสมกับจำนวนนิสิต บางรายวิชา มีนิสิตจำนวนมากเกินไป จัดทำเอกสารประกอบการเรียนเฉพาะในแต่ละรายวิชา มีห้องสมุดเฉพาะของภาษาจีน มีสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สถานภาพในการเรียนภาษาจีน และพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ได้แก่ นิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 รวมทั้งสิ้น 161 คนที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน ทั้งหมด 79 ข้อ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) และในตอนท้ายของแบบสอบถามแต่ละด้านเป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับเท่ากับ .97

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน โดยรวมและเป็นรายด้าน โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้าน จำแนกตามเพศ และสถานภาพในการเรียนภาษาจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปีที่ศึกษาพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffé)

สรุปผลการวิจัย

1. นิสิต มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมว่าเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านเหมาะสมในระดับมาก ยกเว้นด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง
2. นิสิตชายและนิสิตหญิง มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวม และในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน
3. นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นด้านการวัดและประเมินผลไม่แตกต่างกัน
4. นิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาเอกและวิชาโทมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน
5. นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน โดยรวมและในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. การศึกษาความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน พบว่า โดยรวมเหมาะสมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านเหมาะสมในระดับมาก ยกเว้นด้านปัจจัยเกื้อหนุนเหมาะสมในระดับปานกลาง ผู้วิจัยขออภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านหลักสูตร การที่นิสิตมีความเห็นว่าเหมาะสมในระดับมาก อาจเนื่องมาจากหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายชัดเจน และสอดคล้องกับความต้องการของนิสิต ซึ่งมีเป้าหมายว่าเมื่อนิสิตเข้ารับการศึกษาในหลักสูตรนี้แล้ว จะทำให้นิสิตเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน สามารถนำภาษาจีนไปใช้ในการประกอบอาชีพได้สอดคล้องกับความ

ต้องการของสภาพสังคมและตลาดแรงงาน นอกจากนี้ หลักสูตรยังมีความทันสมัย มีการปรับปรุงพัฒนา หลักสูตรอยู่เสมอ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เนื้อหารายวิชาส่งเสริมให้นิสิต มีความสามารถในการสื่อสาร มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะ 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อีกทั้งจำนวน หน่วยกิต ตลอดทั้งหลักสูตรมีความเหมาะสม รายวิชาในหลักสูตรมีทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ เนื้อหารายวิชามีการจัดเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ดังที่ ทองอินทร์ วงโสธร และคนอื่นๆ (2522: 72 – 74) กล่าวว่า หลักสูตรที่ดีย่อมสามารถสร้างและผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม และเป็นหลักสูตรที่สนองความต้องการของนักศึกษาในสถาบันด้วย สอดคล้องกับ บราวน์ (Brown. 1995) กล่าวว่า การจัดหลักสูตรที่ดีต้องวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้การจัดทำหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด มีการกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ที่สัมพันธ์กัน เพื่อสามารถกำหนดวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสมทำให้ผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ นอกจากนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 35) ยังกล่าวว่า การจัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศในปัจจุบันต้องมีจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาที่เน้นการปฏิบัติ และการสื่อสารมากกว่าเนื้อหาทางไวยากรณ์ งานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมิหรา ศรีทันดร (2553: 138) ที่ศึกษา เรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม พบว่า นายทหารนักเรียน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ด้านหลักสูตรว่า เหมาะสมอยู่ในระดับมาก งานวิจัยนี้แตกต่างกับงานวิจัยของ นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์ (2540: 124 – 125) ที่ศึกษาเรื่องประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ พุทธศักราช 2532 ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม พบว่า บัณฑิตมีความคิดเห็นว่าเนื้อหาวิชาของหลักสูตร โดยรวมมีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

1.2 ด้านอาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นว่าเหมาะสมในระดับมาก อาจเนื่องมาจากอาจารย์ มีคุณวุฒิและคุณสมบัติที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน มีอาจารย์ชาวจีนร่วมในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นิสิตได้เรียนรู้ทักษะภาษาจีนอย่างถูกต้อง อาจารย์ประจำในหลักสูตรมีทั้งอาจารย์ที่มีวุฒิ การศึกษาระดับปริญญาโท และระดับปริญญาเอกทางด้านภาษาจีน มีความรู้ความสามารถในทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเป็นอย่างดีและมีความสามารถในการถ่ายทอด ให้แก่นิสิตได้ดี อาจารย์มีความทุ่มเทในการสอน ให้ความเอาใจใส่ดูแลนิสิต ให้คำปรึกษาแนะนำระหว่าง การเรียนการสอนและนอกเหนือเวลาเรียน มีความเป็นกันเองกับนิสิตทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่ตึงเครียด ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้และทำให้นิสิตกล้าแสดงออกในการใช้ภาษา ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 13) กล่าวว่า ผู้สอนที่ดีต้องมีบุคลิกภาพทั้งการพูด เสียงที่พูด กริยาท่าทางและการแสดงออก รวมทั้ง สุขภาพกายสุขภาพจิตที่เหมาะสม มีความรู้ ความพร้อมด้านวิชาการ ติดตามข่าวสารสม่ำเสมอ และพร้อมที่จะสอน รู้จักวิธีถ่ายทอดความรู้ ความคิดให้แก่ผู้เรียน และมีความเอาใจใส่ต่อผู้เรียนด้วย สอดคล้องกับ มิลเลอร์ (ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์. 2547: 17; อ้างอิงจาก Miller. 1987: 40 – 41) กล่าวว่า อาจารย์ต้องมีความกระตือรือร้น มีความคิดสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรม มีอารมณ์ขันระหว่างการเรียนการสอน กระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ และประพาศน์ พลธิประภา (สุนทร หลุ่นประพันธ์. 2547: 29; อ้างอิงจาก ประพาศน์

พฤทธิประภา. 2527: 4) กล่าวว่า คุณสมบัติของผู้สอนภาษาต้องมีความสามารถในทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีความรู้ด้านภาษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์สังคม เข้าใจหลักเกณฑ์การสอน ภาษาต่างประเทศ เข้าใจนโยบายการสอนภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของชุตติกาญจน์ บุญญะธิติสุข (2546: 68) เรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีความ สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตมีทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในระดับมาก และพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลสูงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และกระทรวงศึกษาธิการ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่องการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอน ภาษาจีนของผู้สอนที่ผ่านการอบรมการสอนภาษาจีน ณ มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นต่อพฤติกรรมของครูสอนภาษาจีนว่าเหมาะสมในระดับมาก และเห็นว่า การส่งผู้สอนไปอบรมภาษาจีนในประเทศจีน ทำให้รู้ขนบธรรมเนียม และมีประโยชน์ในด้านเทคนิคการสอน และสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนการสอนได้

1.3 ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน นิสิตมีความคิดเห็นว่าเหมาะสมในระดับมาก อาจเนื่องมาจากอาจารย์จัดการเรียนการสอนโดยมีจุดมุ่งหมายและขอบเขตของรายวิชาอย่างชัดเจน เลือกใช้วิธีการสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และระดับความรู้ของนิสิต จัดการเรียนการสอนโดยมีการฝึกปฏิบัติและใช้ภาษาให้เกิดความชำนาญในทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีการสอนซ่อมเสริมนอกเหนือจากบทเรียนในเรื่องที่นิสิตมีปัญหา หรือต้องการเรียนเพิ่มเติม มีวิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น การจัดกิจกรรมในงานเทศกาลต่างๆ ตามประเพณีของประเทศไทย เพื่อให้ นิสิตได้เรียนรู้ถึงประเพณีวัฒนธรรมไปพร้อมกับการเรียนภาษาจีน จัดสถานการณ์จำลองหลังจากเรียน ใน ส่วนของเนื้อหาเพื่อให้นิสิตฝึกการสนทนาตามเหตุการณ์นั้นๆ มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายอยู่เสมอ กิจกรรมส่งเสริมให้นิสิตได้แสดงออก โดยการใช้ความสามารถทางภาษาจีน กิจกรรมกระตุ้นให้นิสิตรู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม ร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 72) ได้กล่าวว่า การสอนในระดับอุดมศึกษาให้มีคุณภาพนั้น ผู้สอนจะต้องพิจารณาระบบการสอน โดยวิเคราะห์สถานการณ์ สถานการณ์ การสอน สภาพนิสิต ดังนั้นการเลือกวิธีการสอน จึงขึ้นอยู่กับการวางแผนการสอนของผู้สอนว่า มีวัตถุประสงค์อย่างไร การเลือกวิธีสอนนั้น ในแต่ละบทเรียน หรือชั่วโมงสอนชั่วโมงหนึ่งอาจใช้วิธีการสอนหลายๆ แบบ ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาสาระที่จะสอน และ ดิคกินสัน (Dickinson. 1994: 34) กล่าวว่า การเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศให้ได้ประสิทธิผลดีที่สุดนั้น ผู้สอนต้องสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษา ใน ทักษะต่างๆ โดยแบ่งกลุ่มหรือจับคู่เพื่อฝึกปฏิบัติ นอกจากนี้ การ์ดเนอร์ และ แลมเบิร์ต (Gardner; & Lambert. 1972: 9) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เช่น การได้ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลอง การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศ นอกชั้นเรียน เป็นต้น และ การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985: 7 – 8) ยังกล่าวอีกว่า ถึงวิธีสอนของผู้สอนมีบทบาท

สำคัญ ขณะอยู่ในห้องสอน เพราะสามารถสร้างเจตคติในตัวผู้เรียนได้ หากมีวิธีสอนที่ดึงดูดใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียนได้ งานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมิหรา ศรีพันดร (2553:143) ที่ศึกษา เรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม พบว่า นายทหารนักเรียน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอนว่า เหมาะสมในระดับมาก

1.4 ด้านการวัดและประเมินผล นิสิตมีความคิดเห็นว่าเป็นเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอาจารย์ได้มีการชี้แจงเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้นิสิตทราบ ไม่ว่าจะเป็นการใช้รูปแบบการวัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ หรือแบบอิงกลุ่ม แจกแจงการให้คะแนนของแต่ละรายวิชาให้นิสิตทราบอย่างละเอียด นอกจากนี้การวัดและประเมินผลยังตรงตามจุดมุ่งหมายของรายวิชา ข้อสอบที่ใช้ในการวัดผลการเรียนตรงและครอบคลุมตามเนื้อหาวิชาที่นิสิตเรียน ข้อสอบมีความหลากหลาย เหมาะสม และครอบคลุมการวัดและประเมินผลทักษะ ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีการแจ้งผลการวัดและประเมินผลให้แก่ นิสิตทราบทุกครั้งเพื่อเป็นข้อมูลป้อนกลับไปยังนิสิต ให้นิสิตทราบถึงข้อบกพร่องของตนเอง และนำไปปรับปรุงแก้ไข และเป็นแนวทางในการหาวิธีการเรียนที่เหมาะสม ดังที่ อุทุมพร จามรมาน (2541: 13) กล่าวว่า การวัดผลต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสอน การวัดผลเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับสู่ตัวผู้เรียนและอาจารย์ว่ามีข้อบกพร่องในด้านใดเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และ ส.วาสนา ประवालพฤษ์ จริยาหาสิตพานิชกุล และ อารมณ์ บางเจริญพรพงศ์ (2543: 7 – 8) กล่าวว่า กระบวนการวัดและประเมินผลต้องมีความหลากหลาย สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนรู้ และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนได้ ทั้งนี้ กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2544: 74) ยังกล่าวถึงการวัดและประเมินผลทางภาษาว่า ผู้สอนต้องประเมินผล ตามสภาพจริง จากความคิดรวบยอดทางภาษา และประเมิน ตามความสามารถจริงจากสมรรถภาพในการสื่อสาร ทั้งสมรรถภาพทางภาษา สมรรถภาพทางภาษาศาสตร์สังคมและวัฒนธรรม สมรรถภาพทางการเรียบเรียงถ้อยคำ และสมรรถภาพทางยุทธศาสตร์การสื่อสาร งานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกระทรวงศึกษาธิการ (2548: 65) ในการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของผู้สอนที่ผ่านการอบรมภาษาจีน ณ มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยในระดับมากในการวัดและประเมินผล โดยการวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ใช้วิธีที่หลากหลาย สามารถวัดผลได้ครอบคลุมผลการเรียนรู้ และสามารถนำผลการประเมินมาปรับปรุงและพัฒนาได้ด้วย และงานวิจัยของ ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์ (2547: 82) ที่ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพตามความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนด้านการวัดและประเมินผลว่าเหมาะสมในระดับมาก

1.5 ด้านปัจจัยเกื้อหนุน นิสิตมีความคิดเห็นว่าเป็นเหมาะสมในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากสื่อที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน มีจำนวนไม่เพียงพอกับความต้องการของนิสิต สื่อการเรียนการสอนไม่หลากหลาย สื่อการเรียนการสอนไม่ทันสมัย ส่วนใหญ่เป็นสื่อประเภทสิ่งพิมพ์ที่เป็นหนังสือหรือตำราเรียน

แต่สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทวารสาร นิตยสาร หรือบันทึคดีด้านภาษาจีนมีน้อย ไม่กระตุ้นให้นิสิตเกิดความสนใจ หากความรู้ สื่อเทคโนโลยีที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไม่เพียงพอ เช่น วิธีศึกษาภาษาจีน เป็นต้น เอกสารประกอบการเรียน ไม่ชัดเจนแน่นอนเป็นเอกสารถ่ายสำเนา เพื่อให้นิสิตเรียนในคาบนั้นๆ ดังที่ รูปทอง กว้างสวาสดี (2549: 20 – 23) กล่าวว่า การจัดหาสื่อและอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนภาษา ต่างประเทศ ต้องคำนึงถึงหลักสูตรของรายวิชานั้นๆ ต้องเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตร และเลือกใช้อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วารสาร รูปภาพ สื่อเทคโนโลยีต่างๆ นอกจากนี้วาสนา ซาวหา (2533: 15) กล่าวว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนช่วยให้คุณภาพการเรียนรู้ดีขึ้น ปัจจุบันสื่อการเรียนภาษามีหลายอย่าง ทั้งสื่อในห้องเรียนและนอกห้องเรียน สื่อภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ เพราะการได้รับสื่อนอกห้องเรียนจะมีประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางภาษาได้ และ คราเชน (Krashen, 1982: 32) ยังกล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะ ภาพยนตร์ต่างประเทศจะช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ในด้านฟัง พูด อ่าน เขียนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งสามารถสร้างความคิดและจินตนาการเริ่มแรกอย่างถูกต้อง ทำให้เกิดความคิดรวบยอด และมีอิทธิพลต่อเจตคติของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมระหว่างบทเรียนมากที่สุด คือ การนำบทความต่างๆ ให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น อภิปราย นำมาซึ่งการพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ ในการจัดห้องเรียนยังไม่เหมาะสมกับจำนวนนิสิต ห้องเรียนมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับจำนวนนิสิตทำให้สภาพห้องเรียนแออัด ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ ไม่สามารถฝึกปฏิบัติได้อย่างเต็มที่ ห้องปฏิบัติการทางภาษาไม่เพียงพอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคณะมนุษยศาสตร์มีหลายสาขาวิชา และมีนิสิตเป็นจำนวนมาก ในขณะที่อาคารเรียนมีจำนวนห้องเรียน และห้องปฏิบัติการทางภาษาเพียงไม่กี่ห้อง จึงต้องจัดแบ่งให้เพียงพอกับจำนวนนิสิต ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 14) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมมีผลกระทบต่อการเรียนการสอน เช่น สภาพอันแออัดภายในห้องเรียน ความร้อน เป็นต้น ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ เป็นผลกระทบต่อการเรียนการสอน ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนไม่อยากเรียน และผู้สอนเกิดความไม่สบายใจที่จะสอน และขนิษฐกัญญา วิณิชยกุล อรุณี วิริยะจิตร และ วันเพ็ญ ชัยกิจมงคล (2545: 66) กล่าวว่า ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ สำหรับการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน เนื่องจากนักศึกษาจะสามารถใช้ความรู้ที่เรียนมาฝึกปฏิบัติ หรือค้นคว้าความรู้ใหม่ๆ ด้วยตนเองได้ งานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลธิชา นางาม (2551: 42) ที่ศึกษาเรื่อง การศึกษาปัญหาและอุปสรรคด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ของนักศึกษา และอาจารย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในชั้นเรียนว่า เหมาะสมในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และ

ด้านปัจจัยเกื้อหนุน จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สถานภาพในการเรียนภาษาจีน พื้นฐานทางการศึกษา ก่อนเข้าเรียน พบว่า

2.1 นิสิตชายและนิสิตหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวม และในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากนิสิตชายและนิสิตหญิงเรียนในหลักสูตรเดียวกัน โดยเรียนเนื้อหาวิชาต่าง ๆ กับอาจารย์กลุ่มเดียวกัน และร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเหมือนกัน ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากคณาจารย์ในสาขาเหมือนกัน มีการร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอนเหมือนกัน เช่น การทำรายงาน การแสดงละคร การจัดนิทรรศการ และในการทำกิจกรรมไม่ได้มีการแบ่งแยกระหว่างกิจกรรมของนิสิตชายและกิจกรรมของนิสิตหญิง ได้รับการวัดและประเมินผลการเรียนด้วยเกณฑ์เดียวกัน ได้รับการบริการด้านสื่อ อุปกรณ์ในการเรียนการสอนเหมือนกัน ใช้ห้องเรียน อาคารสถานที่ในการเรียนรายวิชาต่างๆ เหมือนกัน ดังนั้นจากการที่ได้รับการจัดการเรียนการสอน และประสบการณ์การเรียนรู้เหมือนกัน จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน เพศ จึงไม่ใช่ตัวแปรที่มีอิทธิพลส่งผลต่อความคิดเห็นของนิสิต ดังที่ โสภภาพรรณ ต้นตยาคม และ สมบัติ วัจนสาธิตกุล (2523: 71) กล่าวว่า ทั้งชายและหญิงได้รับการอบรมและการปฏิบัติที่คล้ายคลึงกัน มีโอกาสในการแสดง ออกเท่ากัน จึงส่งผลให้ความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์ (2547: 73) ที่ได้ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนทั้ง โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.2 นิสิตชั้นปีต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมแตกต่างกัน โดยนิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2 ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นพื้นฐาน เรียนทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ยังไม่มีการเรียนการสอนภาษาจีนในชั้นสูง รายวิชาส่วนใหญ่เป็นรายวิชาศึกษาทั่วไป รายวิชาเอกมีเพียง 1 – 2 รายวิชาใน 1 ภาคการศึกษา ทำให้นิสิตรู้สึกว่าการเรียนไม่ยากเกินไป สามารถเรียนรู้ได้ง่าย อีกทั้งนิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2 เพิ่งเริ่มเข้าสู่การเป็นนิสิต ซึ่งเป็นช่วงที่เปลี่ยนจากระดับการศึกษา ชั้นพื้นฐานสู่การศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทำให้นิสิตได้พบเจอกับสิ่งแปลกใหม่ นิสิตจึงมีความกระตือรือร้น และสนใจที่จะเรียนรู้อยู่มาก มีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จากอาจารย์อย่างเต็มที่ มีความกระตือรือร้น

ในการเรียน เพราะนิสิตที่ได้เข้ามาเรียนมีความมุ่งมั่นที่จะเข้ามาศึกษาต่อในหลักสูตรอย่างเต็มเปี่ยมมาก่อนแล้ว ดังนั้นจึงทำให้นิสิตรู้สึกสนุกกับการเรียน และมีความสนใจใคร่รู้เป็นอย่างดี ในขณะที่นิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในรายวิชาหลักอย่างเต็มที่ โดยเป็นการเรียนการสอนภาษาจีนในทักษะระดับที่สูง รายวิชาเป็นภาคทฤษฎีเฉพาะทางมากขึ้น และลงลึกในรายละเอียดของรายวิชานั้นๆ ทำให้นิสิตรู้สึกว่า การจัดการเรียนการสอนมีความยากมากขึ้น ทั้งนี้หากนิสิตมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาจีนไม่ดีก็จะทำให้การเรียนในชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ยากขึ้น อาจทำให้เกิด เจตคติที่ไม่ดีต่อการจัดการเรียนการสอนได้ นอกจากนี้นิสิตชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 เมื่อได้เรียนรู้ภาษาจีนมาในระดับหนึ่งแล้ว นิสิตจะนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการทำงาน ซึ่งเป็นงานล่วงเวลาระหว่างเรียน งานอาสาสมัครต่างๆ เช่น เป็นล่ามให้แก่นักกีฬา คูแล่นักกีฬา ค้อนรับนักธุรกิจที่เข้ามาเจรจาธุรกิจในงานแสดงสินค้า เป็นต้น เพื่อเป็นการฝึกใช้ภาษาจีน และหาประสบการณ์ก่อนจบออกไปทำงานจริง จึงทำให้นิสิตรู้ถึงขีดความสามารถในการใช้ภาษาจีนของตนเอง รู้ข้อดีข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตนเอง รวมถึงข้อดี – ข้อเสียของการจัดการเรียนการสอนด้วย ทั้งนี้นิสิตที่เลือกไปศึกษาที่ประเทศจีน ได้ไปใช้ภาษาจีนโดยตรงที่ประเทศเจ้าของภาษา เรียนรู้กับเจ้าของภาษาจริง ได้สัมผัสวัฒนธรรมประเพณีอย่างใกล้ชิด ทำให้นิสิตเกิดการเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนของทั้ง 2 สถาบันและนิสิตที่มีเพื่อนต่างสถาบันที่เรียนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีนเหมือนกันเมื่อได้พบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน ก็ทำให้นิสิตเกิดการเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนระหว่างสถาบันของตนเองกับสถาบันของเพื่อนอีกด้วย ด้วยเหตุผลต่างๆ ดังกล่าว จึงทำให้นิสิตชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมแตกต่างกัน ดังที่ สุวัฒน์ มุทขเมธา (2531: 105 – 106) กล่าวว่า การจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ การจัดการเรียนการสอนหรือการจัดการประสบการณ์การรู้นั้น จะต้องสร้างความสนใจ ทำให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียน งานวิจัยนี้แตกต่างกับงานวิจัยของ ของ สุนทร หล่นประพันธ์ (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาด้านหลักสูตร พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 2 นิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อาจเนื่องมาจากการจัดหลักสูตรในชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 เป็นรายวิชาพื้นฐาน จัดเรียงลำดับเนื้อหาวิชาโดยเริ่มจากรายวิชาพื้นฐานทางภาษาจีน เช่น ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจีน ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 เนื้อหารายวิชาเป็นเรื่องเกี่ยวกับไวยากรณ์ คำศัพท์เบื้องต้น บทสนทนาในชีวิตประจำวันเบื้องต้น การจัดงานหน่วยกิต มีความเหมาะสม ไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไปสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ซึ่งต้องเรียนรายวิชาศึกษาทั่วไปไปด้วย ทำให้นิสิต

รู้สึกว่าการเรียนไม่หนักเกินไป เนื้อหารายวิชาเป็นภาคปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี นิสิตได้ฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาจีน ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื้อหารายวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาจีน เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนต่อชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ในขณะที่นิสิตชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 มีรายวิชาที่ยากขึ้น เนื้อหารายวิชาเน้นการนำภาษาจีนไปใช้ เนื้อหารายวิชาเป็นภาคทฤษฎีเฉพาะทางมากขึ้น นิสิตต้องรู้จักนำความรู้พื้นฐานทางภาษาจีนมาประยุกต์ใช้ ทำให้นิสิตต้องเตรียมตัวและมีความพร้อมในการเรียนแต่ละรายวิชาเป็นอย่างมาก การจัดจำนวนหน่วยกิตค่อนข้างแน่นเมื่อเทียบกับเนื้อหาวิชาที่เป็นทักษะขั้นสูง ดังนั้นจากการจัดเนื้อหาวิชาในหลักสูตรที่แตกต่างกันระหว่างนิสิตชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ที่มุ่งเน้นให้นิสิตเรียนรู้พื้นฐานทางภาษาจีน กับนิสิตชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 ที่มุ่งเน้นให้นิสิตนำทักษะพื้นฐานทางภาษาจีนมาประยุกต์ใช้ ส่งเสริมให้นิสิตนำความรู้ไปใช้ในการทำงานได้ จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตรแตกต่างกัน ดังที่ ธำรง บัวศรี (2532: 211 – 213) กล่าวว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรต้องเหมาะสมกับวุฒิภาวะและประสบการณ์ของผู้เรียน มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับนั้นๆ และครอบคลุมความรู้หลายๆ ด้าน งานวิจัยนี้แตกต่างกับงานวิจัยของ สมิหรา ศรีทันดร (2553: 127) ที่ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม พบว่า นายทหารชั้นประทวนกับนายทหารชั้นสัญญาบัตรมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในด้านการตั้งจุดประสงค์การสอน และการกำหนดเนื้อหาไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาด้านอาจารย์พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 2 นิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 อาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 และนิสิตชั้นปีที่ 2 เห็นว่า อาจารย์มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้พื้นฐานทางภาษาจีน หลักไวยากรณ์ให้นิสิตเข้าใจได้ง่าย อาจารย์มีความทุ่มเทและตั้งใจสอนให้นิสิตมีพื้นฐานความรู้ที่ดี อาจารย์มีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรม ประเพณีของประเทศจีนอย่างถ่องแท้ สามารถถ่ายทอดให้นิสิตรู้และซาบซึ้งกับวัฒนธรรม ประเพณีจีนได้ อาจารย์ทำให้นิสิตมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนภาษาจีน สร้างบรรยากาศในการเรียนที่สนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ ทั้งนี้อาจารย์ที่สอนในรายวิชาพื้นฐานภาษาจีนในชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีอายุน้อย จึงมีความเข้าใจความต้องการของนิสิตในระดับนี้ได้ดี ทำให้อาจารย์สามารถเลือกวิธีสอน เพื่อให้นิสิตเรียนรู้ได้ง่าย สร้างความรู้สึกเป็นกันเอง ให้แก่นิสิตระหว่างการเรียนการสอน นิสิตสามารถปรึกษาปัญหา ซักถามข้อสงสัยได้โดยไม่รู้สึกลัว และได้รับคำแนะนำปรึกษาที่ดี นอกจากนี้เนื่องจากการเรียนการสอนในชั้นปีที่ 1 จัดการเรียนการสอนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (องครักษ์) อาจารย์ได้พบปะนิสิตเพียง 3 – 6 ชั่วโมง/สัปดาห์ เท่านั้น อาจารย์จึงทุ่มเทการสอน ให้คำปรึกษาแนะนำทั้งเรื่องการเรียนรู้และการใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 เห็นว่า อาจารย์มีคุณวุฒิเหมาะสม ตรงตามรายวิชาที่สอน มีความรู้ในทักษะทางภาษาจีน ทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเป็นอย่างดี สามารถถ่ายทอดทักษะทางภาษาจีนทั้ง 4 ด้าน

ให้แก่บัณฑิตได้ เลือกวิธีสอนตรงตามเนื้อหาวิชา และทักษะแต่ละด้าน สร้างบรรยากาศในการเรียนได้อย่างเหมาะสม มีอาจารย์ชาวจีนร่วมในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งช่วยให้บัณฑิตมีทักษะในการฟัง – พูดดีขึ้น ทำให้บัณฑิตได้นำภาษาจีนมาใช้ในชีวิตประจำวัน การให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตก่อนข้างมีเวลาน้อย เพราะอาจารย์ต้องสอนหลายรายวิชาในชั้นปีที่ 2 – 4 สอนทั้งนิสิตวิชาเอกและวิชาโท ทำให้อาจารย์ต้องจัดสรรเวลาในการให้คำแนะนำปรึกษาและการสอน ทำให้อาจารย์มีเวลาจำกัดและเวลาว่างของนิสิตกับอาจารย์ อาจจะไม่ตรงกัน ดังนั้นจากการจัดการเรียนการสอนด้านอาจารย์ในแต่ละชั้นปีที่แตกต่างกัน การใช้วิธีการสอนที่แตกต่างกัน ตามระดับของผู้เรียนและเนื้อหาวิชา จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาจารย์แตกต่างกัน ดังที่ ทิพวัลย์ มาแสง (2532: 8 – 12) กล่าวว่า อาจารย์สอนภาษาต้องมีความรู้ความสามารถในเรื่องของเสียง การฟังต้องฟังและเข้าใจเนื้อหาต่างๆ การออกเสียงถูกต้องชัดเจน การอ่านรู้เรื่อง และสามารถเข้าใจทันที การเขียนประโยคได้เข้าใจและถูกต้อง มีความสามารถในการวิเคราะห์คำศัพท์ มีความรู้ทางด้านขนบธรรมเนียมประเพณีของเจ้าของภาษา รู้หลักจิตวิทยาการเรียนรู้และระดับของผู้เรียน งานวิจัยนี้แตกต่างกับงานวิจัยของ สุนทร หลุ่มประพันธ์ (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนภาษา อังกฤษโดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน แตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 อาจเนื่องมาจาก นิสิตชั้นปีที่ 1 พบว่า การใช้วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่เป็นการบรรยายภาษาไทยและภาษาจีนร่วมกัน ฝึกการสนทนาให้นิสิตรู้จักการสนทนาเบื้องต้นในชีวิตประจำวัน เรียนรู้คำศัพท์จากบทสนทนา เขียนตามคำบอกสั้นๆ ง่ายๆ ระหว่างคาบเรียน ถามตอบความรู้ความเข้าใจของบทเรียนในแต่ละคาบเรียน ทบทวนบทเรียนเก่าก่อนเริ่มบทเรียนใหม่ จากการเรียนการสอนดังกล่าว นิสิตจึงไม่ต้องเตรียมตัวในการเรียนมาก ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 3 และนิสิตชั้นปีที่ 4 เห็นว่า วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ได้เป็นการสอนแบบบรรยาย การสอนส่วนใหญ่เน้นที่ภาคปฏิบัติ วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมให้นิสิตได้ฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ใช้วิธีสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้นิสิตทำงานเป็นกลุ่มร่วมกันคิด ร่วมกันทำ อาจารย์กระตุ้นให้นิสิตคิดและตอบคำถามด้วยตนเอง มีการสนทนาโดยใช้ภาษาจีนในคาบเรียน จากการเรียนการสอนดังกล่าว นิสิตต้องเตรียมตัวในการเรียนมาก และอาจทำให้นิสิตรู้สึกว่าการเรียนการสอนนั้นยากขึ้น ดังนั้นจากการจัดการเรียนการสอนด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนที่แตกต่างกันในแต่ละชั้นปี จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนแตกต่างกัน ดังที่ สุทศพร รัตนกุล (2549: 55) กล่าวว่า การสอนภาษาในระดับอุดมศึกษาไม่มีวิธีตายตัวในการสอน เนื่องจากขึ้นอยู่กับอาจารย์

ผู้สอนแต่ละคน ซึ่งก็จะใช้เทคนิควิธีการต่างๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน และขึ้นอยู่กับรายวิชา หากเป็นวิชาที่ไม่เฉพาะเจาะจงทักษะ เช่น ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน (Basic English / Fundamental English) อาจารย์ก็จะสอนทุกทักษะ แต่หากเป็นวิชาที่เฉพาะเจาะจงทักษะใดทักษะหนึ่ง เช่น วิชาการฟัง (Listening) อาจารย์ก็จะใช้สื่ออื่นๆ นอกจากตำราประกอบการสอน เช่น ใช้เทปหรือวิดีโอที่เกี่ยวกับบทสนทนา เพื่อฝึกทักษะการฟัง งานวิจัยนี้แตกต่างกับงานวิจัยของ สุนทร หลุ่นประพันธ์ (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาด้านปัจจัยเกื้อหนุน พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน แตกต่างกับนิสิตชั้นปีที่ 4 อาจเนื่องมาจาก นิสิตชั้นปีที่ 1 พบว่า สื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนมีความทันสมัย หนังสือหรือตำราอ่านเพิ่มเติมมีจำนวนมาก หลากหลาย หนังสือ ตำราสามารถส่งเสริมให้นิสิตเข้าใจหลักภาษา ไวยากรณ์ได้มากขึ้น ห้องเรียนเหมาะสมกับจำนวนนิสิต ไม่แออัดเกินไป เนื่องจากในชั้นปีที่ 1 จัดการเรียนการสอนที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (องครักษ์) ซึ่งมีพื้นที่กว้างเมื่อเทียบกับจำนวนนิสิต ห้องสมุดมีขนาดใหญ่ เงียบสงบเหมาะแก่การค้นคว้าหาความรู้ ส่วนนิสิตชั้นปีที่ 4 พบว่า สื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนส่วนใหญ่เป็นหนังสือ ตำราอ่านเพิ่มเติม สื่อประเภทสิ่งพิมพ์อื่นๆ เช่น นิตยสารจีน หนังสือพิมพ์จีน หรือสื่อเทคโนโลยีต่างๆ เช่น วีซีดีภาพยนตร์ มีจำนวนน้อย สื่อไม่หลากหลายและไม่เพียงพอต่อความต้องการของนิสิต ห้องปฏิบัติการทางภาษาไม่เพียงพอ การจัดสรรห้องเรียนไม่เพียงพอ ห้องเรียนมีขนาดเล็กเมื่อเทียบกับจำนวนนิสิต บรรยากาศในห้องเรียนแออัด มีคทึบโครงการแลกเปลี่ยนนิสิตไม่เพียงพอทำให้นิสิตมีโอกาสนอกไปศึกษาที่ประเทศจีนน้อย ขาดโอกาสในการฝึกใช้ภาษาจีน ดังนั้นจากสภาพการจัดการเรียนการสอนด้านปัจจัยเกื้อหนุน นิสิตแต่ละชั้นปีมีความต้องการด้านปัจจัยเกื้อหนุนแตกต่างกัน จึงทำให้นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านปัจจัยเกื้อหนุนแตกต่างกัน ดังที่ รูปทอง กว้างสวาสดี (2549: 20 – 23) กล่าวว่า การจัดหาสื่อและอุปกรณ์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องคำนึงถึงหลักสูตรของรายวิชานั้นๆ ต้องเลือกใช้สื่อและอุปกรณ์ให้มีความสอดคล้องกับหลักสูตร และเลือกใช้ได้อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ วารสาร รูปภาพ สื่อเทคโนโลยีต่างๆ และสื่ออื่นๆ จะต้องมีคุณภาพดี คงทน งานวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมิหรา ศรีทันดร (2553: 149) ที่ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม พบว่า นายทหารชั้นประทวนกับนายทหารชั้นสัญญาบัตรมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในด้านการใช้สื่อการสอนแตกต่างกัน

2.3 นิสิตที่มีสถานภาพในการศึกษาภาษาจีนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากนิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาเอก และนิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาโทได้รับการจัดการเรียนการสอนในลักษณะเดียวกัน เรียนเนื้อหาวิชาหลักของหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติเหมือนกัน นิสิตได้เรียนกับอาจารย์กลุ่มเดียวกัน อาจารย์ทุ่มเท เอาใจใส่ดูแล ให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตเหมือนกันทั้งนิสิตวิชาเอก และนิสิตวิชาโท นิสิตได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนเหมือนกัน มีวิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา และเหมาะสมกับนิสิตในแต่ละสถานภาพทางการเรียน การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม ใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลเดียวกัน ข้อสอบเหมือนกันทั้งนิสิตวิชาเอก และนิสิตวิชาโท แจ่งผลการวัดและประเมินผลกลับสู่นิสิตทุกครั้งและทุกคน นิสิตได้รับการอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนเหมือนกัน ใช้ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษาเดียวกัน ใช้สื่อในการเรียนการสอนเหมือนกันไม่ว่าจะเป็น หนังสือ นิตยสารภาษาจีน วีซีดีภาพยนตร์ ดังนั้นจากการที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนและประสบการณ์การเรียนรู้เหมือนกัน จึงทำให้นิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาเอก และนิสิตที่ศึกษาภาษาจีนเป็นวิชาโท มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ดังที่ วิชัย คิสสระ (2535: 103) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอน ควรจัดให้เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน นอกจากนี้การเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างของแต่ละบุคคลจำเป็นต้องอาศัยกลวิธีการเรียนการสอนหลายรูปแบบ อย่างเป็นระบบ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 นิสิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจากนิสิตไม่ว่าจะมีพื้นฐานทางการศึกษามาจากสายวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สายศิลป์ภาษาอื่นๆ สายศิลป์ภาษาจีน ต่างก็ได้เรียนในหลักสูตรเดียวกัน โดยเริ่มเรียนจากรายวิชาพื้นฐานทางภาษาจีนเบื้องต้นก่อน แม้นิสิตที่จบจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาจีนมาแล้ว ก็ต้องเริ่มเรียนในรายวิชาพื้นฐานเหมือนกัน เพราะนิสิตแต่ละคนต่างก็มาจากหลากหลายโรงเรียน จึงเป็นการปรับพื้นฐานความรู้ให้ตรงกันเพื่อการเรียนในรายวิชาที่ลงลึกต่อไป ในขณะที่เดียวกันทำให้นิสิตได้ทบทวนความรู้เดิมด้วย นิสิตได้เรียนกับคณาจารย์ในสาขาเหมือนกัน อาจารย์ทุ่มเท เอาใจใส่ดูแล ให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตเหมือนกัน นิสิตได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนเหมือนกัน มีกิจกรรมกลุ่มให้นิสิตร่วมกันเรียน ร่วมกันฝึกปฏิบัติ มีวิธีสอนที่เหมาะสมและเหมาะสมกับเนื้อหาวิชา การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม ใช้ข้อสอบเหมือนกัน ข้อสอบวัดความรู้ได้ครอบคลุมใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลเดียวกัน นิสิตได้รับผลการวัดและประเมินผลกลับสู่นิสิตทุกครั้งและทุกคน นิสิตได้รับการอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอนเหมือนกัน ใช้ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษาเดียวกัน ใช้สื่อในการเรียนการสอนเหมือนกันไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสารภาษาจีน วีซีดีภาพยนตร์ ดังนั้นจากการที่ได้รับการจัดการเรียนการสอน และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมือนกัน

จึงทำให้บัณฑิตที่มีพื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียนสายวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ สายศิลป์ภาษาอื่นๆ สายศิลป์ภาษาจีน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ดังที่ ชนวรรธน์ อิ่มสมบูรณ์ (2554: ออนไลน์) กล่าวว่า การเตรียมความพร้อมเพื่อการพัฒนาพื้นฐานและศักยภาพการเรียนรู้ในตัวผู้เรียนนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญ ในแง่ของสาระความรู้ เจตคติต่อรายวิชา และแรงจูงใจในการเรียนรายวิชาต่างๆ และมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย งานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์ (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนา เพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีพื้นฐานก่อนเข้าเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ งานวิจัยนี้แตกต่างกับงานวิจัยของ วัชรา หมัดป่องตัว (2545: บทคัดย่อ) เรื่องการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค พบว่า นักศึกษาที่มีพื้นฐานการศึกษา ก่อนเข้าเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านหลักสูตรว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านหลักสูตรมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชา ควรปรับปรุงพัฒนาเนื้อหารายวิชาในหลักสูตรให้ทันสมัย สอดรับกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม สอดคล้องกับความต้องการของนิสิตและตลาด แรงงาน จัดเนื้อหารายวิชาที่หลากหลายให้นิสิตได้เลือกเรียน ตามความสนใจ
2. ด้านอาจารย์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านอาจารย์ว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านอาจารย์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชา ควรจัดอาจารย์ชาวจีนให้เพียงพอในการจัดการเรียนการสอน สรรหาอาจารย์ที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาจีน และการสอนเป็นอย่างดี ควรมีการจัดฝึกอบรมหรือศึกษาดูงานให้แก่อาจารย์ เพื่อพัฒนาศักยภาพอาจารย์ และให้อาจารย์มีความรู้ที่ทันสมัยอยู่เสมอ
3. ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัด

การเรียนการสอนด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีคุณภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชาควรวัด กิจกรรมที่ส่งเสริมให้นิสิตได้แสดงออกทางภาษาจีน เช่น การจัดนิทรรศการ การไปศึกษาดูงานนอกสถานที่ มีกิจกรรมที่หลากหลายระหว่างคาบเรียน เช่น การร้องเพลง การแสดงละคร เป็นต้น มีกิจกรรมให้นิสิตได้ฝึกทักษะสม่ำเสมอ เช่น การเขียนเรียงความ การอ่านบทประพันธ์

4. ด้านการวัดและประเมินผล ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านการวัดและประเมินผล ว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านการวัดและประเมินผลมีคุณภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชาควรมีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่เป็นมาตรฐาน ชัดเจน เทียบตรง ยุติธรรม ใช้ข้อสอบที่เป็นมาตรฐาน สามารถวัดทักษะทางภาษาจีนได้ครอบคลุมทุกทักษะ

5. ด้านปัจจัยเกื้อหนุน ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้านปัจจัยเกื้อหนุน ว่าเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนด้านปัจจัยเกื้อหนุนมีคุณภาพยิ่งขึ้น สาขาวิชาควรวัดห้องเรียนให้มีขนาดที่เหมาะสมกับจำนวนนิสิต จัดบรรยากาศภายในห้องเรียนให้เหมาะสมแก่การเรียน มีแสงสว่างเพียงพอ ไม่แออัด จัดห้องปฏิบัติการทางภาษาให้เพียงพอและทันสมัย จัดหาสื่อทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อเทคโนโลยีต่างๆ ให้หลากหลายและทันสมัย มีจำนวนเพียงพอกับความต้องการของนิสิต

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒของนิสิต เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดหลักสูตรให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของนิสิต

2. ควรศึกษาการประเมินคุณภาพบัณฑิตเพื่อวิเคราะห์จุดแข็งจุดอ่อนของหลักสูตร เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

3. ควรศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนวิชาทักษะเฉพาะของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะเฉพาะ

4. ควรศึกษาการจัดการเรียนการสอน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของอาจารย์และบุคลากร เพื่อเป็นข้อมูลความคิดเห็นในส่วนของผู้สอน และผู้อำนวยการสอน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). รายงานวิจัยการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของครูที่ผ่าน
การอบรมการสอนภาษาจีน ณ มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. กรุงเทพฯ: กระทรวง
ศึกษาธิการ.
- กัญญรินทร์ สีภาศรี. (2554, 5 มกราคม). สัมภาษณ์โดย ณิชภัทร จาวิสูตร ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
กาญจนา จันทะดวง. (2542). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ.
สงขลา: สถาบันราชภัฏสงขลา.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์. (2544). การวัดและประเมินผลทางภาษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- กิจวัฒน์ ธนวิศาล. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเรียนภาษาจีนกลางของผู้เรียนในสถาบันวิทยสถาน
แห่งวัฒนธรรมตะวันออก เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2536). เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เอ็ดดิสัน เพรส โปรดักส์.
กิติมา ปรีดีดีล. (2532). การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.
- ขนิษฐกัญญา วินิจชัยกุล; อรุณี วิริยะจิตรา; และ วันเพ็ญ ชัยกิจมงคล. (2545). รายงานการวิจัยโครงการ
การศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปในมหาวิทยาลัย
เชียงใหม่. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2548). คู่มือหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี
พ.ศ.2548 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชลธิชา นางาม. (2551). การศึกษาปัญหาและอุปสรรคด้านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ของ
นักศึกษาและอาจารย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. สารนิพนธ์
ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญชัย ขมดิษฐ์. (2548). เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ: หลักพิมพ์.
- ชุตिकाญจน์ บุญญะจิตติสุข. (2546). การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญาโท กศ.ม.
(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ชาวลิต ชาติสิทธิเวท. (2552). รายงานการพัฒนาหลักสูตร สื่อและการจัดการเรียนการสอนการศึกษาทางไกล หลักสูตรภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร. สถาบันการศึกษาทางไกล. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.
- จิตติมา ขุนแสงพันธุ์. (2553, 23 ธันวาคม). สัมภาษณ์โดย ฉันทภัทร จาวิสูตร ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คารณิ ดติวงศ์ไชยชาญ. (2537). การนำเสนอโครงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพสำหรับครูภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดกองศิลปศึกษา กรมศิลปากร. วิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยศึกษาศาสตร์. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทองอินทร์ วงโสธร; และคนอื่นๆ. (2522). รายงานการวิจัย เรื่อง ระบบอุดมศึกษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทิพย์อักษร.
- ทิสนา แจมมณี. (2545). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนวรรณ์ อิมสมบุญ. (2554). การเรียนปรับพื้นฐานนักศึกษาใหม่ : การเตรียมความพร้อมของการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยนครราชสีมา. สืบค้นเมื่อ 13 ตุลาคม 2554, จาก http://www.nmc.ac.th/Link_technique/File/web9.pdf
- ธำรง บัวศรี. (2532). เอกสารแนะนำหลักสูตร ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ธูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- นัทธมน ขจรเทววงศ์. (2554, 5 มกราคม). สัมภาษณ์โดย ฉันทภัทร จาวิสูตร ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์. (2540). การประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ พุทธศักราช 2532 ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นุสรา ตติไตรสกุล. (2545). ปัญหาการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาบริหารธุรกิจ วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญช่วย จินดาประพันธ์. (2536). การบริหารอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- ปทีป ฒธาคณวุฒิ. (2532). หลักสูตรอุดมศึกษา: การประเมินและพัฒนา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประดิษฐ์ คุณรัตน์. (2539). การวางแผนอาคารสถานที่. กรุงเทพฯ: ศูนย์เอกสารตำราคณะศึกษาศาสตร์ (บางเขน) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ประภากรณี หาญคุณะเศรษฐ์. (2547). *การจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี กุลละวณิชย์. (2547). *มุมมองหนึ่งต่อนโยบายการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย. สืบค้นเมื่อ 23 กรกฎาคม 2553, จาก http://www.elibrary.trf.or.th/project_programs.asp?pgid=V4.
- พงศ์พรรณ สินธุชัย. (2534). *การศึกษาปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสยาม*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- พนัส หันนาคินทร์. (2524). *การมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์เนส.
- พรพิมล เสนะวงษ์. (2547). *รายงานการวิจัย เรื่องอาจารย์ชาวต่างประเทศองค์ประกอบสำคัญของการประกันคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พระมหาวรเชษฐ์ รมจันทร์อินทร์. (2546). *ปัญหาการเรียนของนิสิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. (2521). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. สงขลา: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2545). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เฮาส์ ออฟ เคอร์รี่มีสท์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2553). *ประวัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม 2554, จาก <http://www.swu.ac.th/aboutswu/history.asp>.
- รัชณี ไร่ฟ้า. (2546). *ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคกลาง*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เรื่องศักดิ์ อัมไพพันธ์. (2542). *101 Language Game*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ลมุล รัตตากร; และคนอื่นๆ. (2528). *รายงานการวิจัยเรื่องโครงการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการทำงานของบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ ที่จบปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิรัช ลิ่มทองกุล. (2549, ตุลาคม). *จินอนาคต : นักล่าอาณานิคมทางเศรษฐกิจ. ผู้จัดการ*. สืบค้นเมื่อ 23 กรกฎาคม 2553, จาก <http://www.gotomanager.com/news/details.aspx?id=52456>.

- วัชรมา หมดป้องตัว. (2546). ปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วันวิสาข์ เพ็ชรรัตน์มูณี. (2548). การใช้สื่อวีดิทัศน์ประกอบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล คณะเกษตรศาสตร์ นครศรีธรรมราช. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544). การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา ชาวหา. (2533). สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิชัย ดิสสระ. (2535). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ. เพชรบุรี: สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.
- ศศิธร ช่างภากร. (2533). ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง. *รวมบทความวิจัยวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2531*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพงษ์ พยอมแย้ม. (2533). การเลือกและใช้สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ส. วาสนา ประवालพุกษ์; จริย หาดิตพานิชกุล; และ อารณีย์ บางเจริญพรพงศ์. (2543). รายงานการวิจัยเอกสาร เรื่องการวัดและประเมินผลผู้เรียนระดับอุดมศึกษาตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- สมิหรา ศรีทันดร. (2553). การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของอาจารย์ศูนย์ภาษา สังกัดกระทรวงกลาโหม. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา. (2541). การประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชารีย์ ศรีภา. (2553, 23 ธันวาคม). สัมภาษณ์โดย ฉิมกัทธ จาวิสูตร ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุทธพร รัตนกุล. (2549). การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
- สุนทร หล่นประพันธ์. (2547). การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุนีย์ ประสมปลื้ม. (2535). *การประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีสาขาศิลปศาสตรบัณฑิต ในวิทยาลัยภาคอีสาน*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ มุททเมธา. (2531). *การเรียนการสอนปัจจุบัน (ศึกษา333)*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- แสงจิตต์ ไรจน์วงศ์ไพศาล. (2554, 5 มกราคม). สัมภาษณ์โดย ณิชภัทร จาวีสูตร ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- โสภภาพรรณ ดันตยาคม; และ สมบัติ วัจนะสาธิตากุล. (2523). *ลักษณะนิสัยอุดมศึกษาและแนวโน้ม*. กรุงเทพฯ: ม.ป.พ.
- อัจฉรา วัฒนานรงค์. (2550). *เอกสารคำสอนวิชา อษ511 การพัฒนาหลักสูตรและการสอนในระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). *หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง)*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรินต์ติ้งเฮ้าส์.
- อารี สุวีโรพร. (2540). *การวิเคราะห์งานทางการพยาบาลเพื่อเป็นพื้นฐานในการหาความต้องการและปัญหา ในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับพยาบาล*. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อุทุมพร จามรมาน. (2535). *ข้อสอบ: การสร้างและพัฒนา*. กรุงเทพฯ: ฟีนีქซ์พับลิชชิง.
- . (2541). *การวัดและประเมินผลการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Brown, D.J. (1995). *The Elements of Language Curriculum*. Boston: Heinle & Heinle.
- Cronbach, Lee Joseph. (1970). *Essencial of Psychological Testing*. 3rd ed. New York: Harper & Row.
- Dickinson, Leslie. (1994). *Self-Instruction in Language Learning*. Cambridge: Press Syndicate of the University of Cambridge.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed. Tokyo: International Book.
- Gardner, R.C. (1985). *Psychology and Second Language Learning*. London: Arnold Publishers.
- Gardner, R.C.; & Lambert, W.E. (1972). *Attitudes and Motivation in Second Language Learning*. Roley: Newbury House.
- Krashen, Stephen D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford: Pergamon Press.

- Krashen, Stephen; & Tracy, Terrell. (1995). *The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom*. London: Prentice Hall.
- Neagley, Ross L.; & Dean, Evans N. (1967). *Handbook for Effective Curriculum Development*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Widdowson, H.G. (1978). *Teaching Language as Communication*. Walton Street, Oxford.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

**เรื่อง การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต**

คำชี้แจง:

1. แบบสอบถามนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียน การสอนภาษาจีนของสาขาวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัด และประเมินผล ด้านปัจจัยเกื้อหนุน

2. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 สอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ของสาขาวิชาเอกภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1

แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

คำชี้แจง: โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่เป็นข้อมูลเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ ชาย หญิง

2. ชั้นปีที่กำลังศึกษาอยู่

ชั้นปีที่ 1

ชั้นปีที่ 2

ชั้นปีที่ 3

ชั้นปีที่ 4

3. สถานภาพในการเรียนภาษาจีน

วิชาเอก

วิชาโท

4. พื้นฐานทางการศึกษาก่อนเข้าเรียน

สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์ภาษาจีน

สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลป์สาขาอื่น ๆ

สำเร็จการศึกษาจากมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์

ตอนที่ 2

แบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต
สาขา วิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง: โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็นตามเกณฑ์ ดังนี้

- 5 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับมากที่สุด
4 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับมาก
3 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับปานกลาง
2 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับน้อย
1 หมายถึง ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
	ด้านหลักสูตร					
1	รายวิชาในหลักสูตรจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก					
2	รายวิชาในหลักสูตรมีความต่อเนื่องกัน					
3	มีการจัดลำดับก่อน – หลังของเนื้อหาในแต่ละรายวิชาอย่างเหมาะสม					
4	เนื้อหาวิชาในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความสอดคล้องกัน / สัมพันธ์กัน					
5	เนื้อหาในแต่ละรายวิชามีความเหมาะสมกับจำนวน หน่วยกิต					
6	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะในการฟังภาษาจีน					
7	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะในการพูดภาษาจีน					
8	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะในการอ่านภาษาจีน					
9	เนื้อหาวิชาส่งเสริมให้นิสิตมีทักษะการเขียนภาษาจีน					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
	ด้านอาจารย์					
16	อาจารย์มีคุณวุฒิตรงตามวิชาที่สอน					
17	อาจารย์มีความรู้ ความสามารถด้านภาษาจีนเป็นอย่างดี					
18	อาจารย์มีความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรม ประเพณีของประเทศจีนอย่างถ่องแท้					
19	อาจารย์มีทักษะการฟังภาษาจีนดี					
20	อาจารย์มีทักษะการพูดภาษาจีนดี					
21	อาจารย์มีทักษะการอ่านภาษาจีนดี					
22	อาจารย์มีทักษะการเขียนภาษาจีนดี					
23	อาจารย์สามารถสอนหลักภาษาจีนให้นิสิตเข้าใจได้ง่าย					
24	อาจารย์สอนตรงตามเนื้อหาวิชาที่กำหนด					
25	อาจารย์สามารถอธิบายข้อสงสัยให้แก่ นิสิตได้ดี					
26	อาจารย์มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมระหว่างการสอน					
27	อาจารย์มีความตั้งใจสอนอย่างดี					
28	อาจารย์ให้ความสนใจนิสิตทุกคนอย่างทั่วถึง					
29	อาจารย์มีความเป็นมิตรกับนิสิตระหว่างการเรียนการสอน					
30	อาจารย์ให้กำลังใจนิสิตเมื่อประสบปัญหาในการเรียน					
31	จำนวนอาจารย์ชาวไทยมีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน					
32	จำนวนอาจารย์ชาวจีนมีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนด้านอาจารย์ผู้สอน

.....

.....

.....

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
	ด้านวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน					
33	อาจารย์ชี้แจงจุดมุ่งหมายและขอบเขตของแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน					
34	อาจารย์สามารถเลือกใช้วิธีการสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา					
35	อาจารย์สามารถเลือกใช้วิธีการสอนได้เหมาะสมกับระดับความรู้ของนิสิต					
36	อาจารย์จัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง					
37	อาจารย์กระตุ้นให้นิสิตมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน					
38	การเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ส่งเสริมให้นิสิตทำงานเป็นกลุ่มเพื่อให้นิสิตร่วมกันคิด และช่วยเหลือกัน					
39	วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน สามารถพัฒนา เจตคติที่ดีต่อภาษาจีน					
40	มีการจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียนปกติให้แก่ นิสิตที่มีปัญหาทางการเรียน					
41	อาจารย์หาความรู้ใหม่ๆ เพื่อนำมาเสริมในการเรียนการสอนอยู่เสมอ					
42	อาจารย์ทบทวนความรู้เดิมที่นิสิตได้เรียนไปแล้วก่อนเริ่มสอนเนื้อหาใหม่					
43	อาจารย์สรุปบทเรียนเมื่อเสร็จสิ้นการสอนทุกครั้ง					
44	อาจารย์ใช้เทคนิคการสอนภาษาที่เข้าใจง่าย					
45	อาจารย์ยกตัวอย่างประกอบการอธิบายอย่างชัดเจน					
46	มีการจัดการเรียนการสอนโดยกระตุ้นให้นิสิตคิด ตัดสินใจตอบคำถามด้วยตนเอง					
47	การจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้นิสิตเลือกใช้ภาษาจีนได้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
48	มีการใช้วิธีการสอนโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอกเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาจีนของนิสิต					
49	มีการใช้วิธีการสอนโดยให้นักเรียนบทสนทนาได้ตอบในเรื่องต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาจีนของนิสิต					
50	มีการให้นักเรียนเรียงความในขณะเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาจีนของนิสิต					
51	มีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกโดยใช้ความรู้ทางภาษาจีนที่ได้เรียนมา					
52	การจัดกิจกรรมเสริม เช่น การจัดนิทรรศการ งานเทศกาลต่างๆตามวัฒนธรรมจีน เพื่อให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น					
53	มีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ร้องเพลง เพื่อฝึกการออกเสียงภาษาจีน					
54	มีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนแสดงละคร เพื่อความเข้าใจในวรรณคดีจีนยิ่งขึ้น					
55	มีการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับบทเรียนดียิ่งขึ้น					
56	มีการใช้บทประพันธ์ โคลง กลอน เพื่อฝึกทักษะการอ่านและการแปลภาษาจีน					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนด้านวิธีสอน
และกิจกรรมการเรียนการสอน

.....

.....

.....

.....

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
57	ด้านการวัดและประเมินผล ข้อสอบตรงตามเนื้อหาที่เรียน					
58	การวัดและประเมินผลการเรียนเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของรายวิชา					
59	ข้อสอบสามารถวัดความรู้ความเข้าใจของนิสิตได้ดี					
60	เกณฑ์การให้คะแนนมีความชัดเจน					
61	การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม					
62	ข้อสอบที่ใช้ในการวัดและประเมินผลทางการเรียนภาษาจีนมีความหลากหลาย เช่น มีทั้งข้อสอบตัวเลือก เต็มคำ การเขียนเรียงความ เป็นต้น					
63	อาจารย์จัดการประเมินความสามารถในการสื่อสารของนิสิต โดยทดสอบการฟัง และการพูด					
64	อาจารย์จัดการประเมินความสามารถในการเขียนภาษาจีนที่ถูกต้อง โดยการทดสอบข้อเขียน					
65	อาจารย์จัดการประเมินผลการปฏิบัติงานในรายวิชา เช่นการทำรายงาน การนำเสนอรายงาน					
66	อาจารย์วัดพัฒนาการทางภาษาจีนของนิสิตระหว่างเรียน					
67	อาจารย์ประเมินความสามารถของนิสิตครอบคลุมทุกทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน					
68	อาจารย์แจ้งผลการวัดและประเมินให้แก่นิสิตทุกครั้งหลังการวัดและประเมินผล					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนด้านการวัดและประเมินผล

.....

.....

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
69	ด้านปัจจัยเกื้อหนุน สื่อการเรียนการสอนที่ใช้มีความทันสมัย					
70	ภาพยนตร์จีนที่นำมาให้นิสิตชมสามารถพัฒนาทักษะการฟัง					
71	เพลงจีนที่นำมาให้นิสิตฟัง สามารถพัฒนาทักษะการฟังได้					
72	บทเรียนภาษาจีนจาก ซี ดี รอม ที่ใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเองช่วยพัฒนาทักษะการฟังของนิสิต					
73	สาขาวิชาจัดห้องปฏิบัติการทางภาษาเพียงพอกับการเรียนการสอน					
74	สาขาวิชาจัดหาหนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับภาษาจีน และประเทศจีนเพียงพอกับจำนวนนิสิต					
75	สาขาวิชาจัดหาสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งภาษาไทย และภาษาจีนให้นิสิตได้ศึกษาค้นคว้าอย่างทั่วถึง					
76	สาขาวิชาจัดหานิตยสารภาษาจีนเพื่อจูงใจให้นิสิตฝึกและพัฒนาทักษะการอ่านได้ดีขึ้น					
77	สาขาวิชาจัดอุปกรณ์ที่เอื้อให้นิสิตได้ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม					
78	สาขาวิชาจัดสภาพของห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น ห้องเรียนสะอาด มีแสงสว่างเพียงพอ					
79	สาขาวิชาจัดให้มีนิสิตแลกเปลี่ยนระหว่างนิสิตไทยกับนิสิตจีน เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษาจีน					

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในด้านปัจจัย
เกื้อหนุน

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

อาจารย์ ดร.จรรุวรรณ สกุลกู

อาจารย์ประจำ
สาขาวิชาการอุดมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข

อาจารย์ประจำ
สาขาวิชาการอุดมศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ กัลปพฤษ์โชคสิริ โชคดีมีสุข

อาจารย์ประจำ
สาขาวิชาภาษาจีน
ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/3 481

วันที่ 30 พฤษภาคม 2554

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวฉันทภัทร จาวีสูทร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์ และ อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู่ และ อาจารย์ ดร.อรณพ โพธิสุข เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวฉันทภัทร จาวีสูทร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 3482

วันที่ 30 พฤษภาคม 2554

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวฉวีภัทร จาวิสูตร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อัญจรา วัฒนารงค์ และ อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาโท ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์กัลปพฤกษ์ โชคดีรี โชคดีมีสุข เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวฉวีภัทร จาวิสูตร และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ตันตวิวัฒน์กุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/4102

วันที่ 4 กรกฎาคม 2554

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวฉัตรภัทร จาวิสูตร นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.อัญฉรา วัฒนามรงค์ และ อาจารย์ ดร.สุวพร ตั้งสมรพงษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ นิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาภาษาจีน จำนวน 117 คน ตอบแบบสอบถามการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในระหว่างเดือนมิถุนายน - สิงหาคม 2554

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวฉัตรภัทร จาวิสูตร ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

ตาราง 22 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามในด้านหลักสูตร ด้านอาจารย์ และด้านวิธีสอนและ
กิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกของ ข้อคำถามด้านหลักสูตร	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก ของ ข้อคำถามด้านอาจารย์	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม ด้านวิธีสอนและกิจกรรม การเรียนการสอน
1	4.768	16	3.266	33	3.105
2	3.500	17	4.330	34	4.371
3	4.500	18	4.330	35	4.747
4	3.250	19	2.782	36	3.759
5	4.899	20	2.782	37	8.832
6	3.897	21	3.578	38	5.230
7	7.071	22	2.683	39	3.480
8	4.950	23	3.980	40	6.705
9	3.578	24	4.323	41	-0.075 *
10	7.961	25	2.711	42	2.273
11	3.576	26	3.057	43	1.085 *
12	8.000	27	2.782	44	3.713
13	3.266	28	5.166	45	4.671
14	4.260	29	4.763	46	2.506
15	3.834	30	3.576	47	5.126
		31	2.079	48	6.355
		32	2.335	49	4.031
				50	2.808
				51	3.285
				52	5.780
				53	5.315
				54	6.684
				55	5.199
				56	3.176
				57	3.745

ตาราง 23 ค่าอำนาจจำแนกรายชื่อของแบบสอบถามในด้านการวัดและประเมินผล และด้านปัจจัยเกื้อหนุน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม ด้านการวัดและประเมินผล	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถาม ด้านปัจจัยเกื้อหนุน
58	5.166	69	4.333
59	7.418	70	6.301
60	2.642	71	6.971
61	3.746	72	6.971
62	4.005	73	6.928
63	1.982	74	6.358
64	3.713	75	7.961
65	2.866	76	3.753
66	2.183	77	5.814
67	3.295	78	5.539
68	4.104	79	1.698 *
		80	3.000

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ α .974

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวณิชภัทร จาวีสูตร
วัน เดือน ปีเกิด	4 พฤษภาคม 2530
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	215/45 ซ.ร่วมฤดี ถนนวัดโพธิ์-บางใหญ่ ตำบลมะขามเตี้ย อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2548	มัธยมศึกษาตอนปลาย (สายศิลป์ – ภาษาจีน) จาก โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี
พ.ศ. 2552	ศศ.บ. (ศิลปศาสตรบัณฑิต) สาขาวิชาภาษาจีน จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2555	กศ.ม. (การอุดมศึกษา). จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ